Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ον — Ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 Μαΐου 1901 — Ἔτος 13ον. — Ἀριθ. 20

ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ^ου ΒΩΡΚΕ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

ΤΟ ΑΠΡΟΟΠΤΟΝ

— Πολὺ καλά· ἄμα φύγω ἀπὸ ἐδῶ, μετὰ μισὴν ὥραν, θὰ περάσω ἀπὸ τὸ Ξενοδοχεῖον.

— Ἡ Ἐξοχότης σας, εἶπεν ὁ ὑπηρέτης, θἀναβῇ ἴσια εἰς τὸ τρίτον πάτωμα, καὶ ἐκεῖ θὰ κτυπήσῃ τὴν θύραν τοῦ δωματίου ἀριθμὸς 85.

— Καλά, εἶπεν ὁ κ. Βῶρκε· ἀναλαμβάνων τὴν ἐργασίαν του.

Ὑπέθεσεν, ὅτι ὁ ἄγνωστος κύριος θὰ ἤθελε νὰ τὸν συμβουλευθῇ διὰ καμμίαν δικαστικὴν ὑπόθεσιν, καὶ ἐπειδὴ εἶχε πάρα πολλὰς ἐργασίας ἐκείνας τὰς ἡμέρας, δὲν ἠσθάνετο καμμίαν ὄρεξιν νὰ σπεύσῃ πρὸς ἐντάμωσιν τοῦ νέου αὐτοῦ πελάτου.

Ἐν τούτοις, πρὶν ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν του, διῆλθεν ἀπὸ τὸ Ξενοδοχεῖον, ἀνέβη καὶ ἐκτύπησεν εἰς τὸν ἀριθμὸν 85.

— Ἔμπρός! εἶπε μία φωνή.

Εἰς τὸ δωμάτιον εὑρίσκετο ἕνας κύριος, ἕνας τ ζ έ ν τ λ ε μ α ν, ὁ ὁποῖος ἐσηκώθη ἀμέσως. Ἔστρεφε τὰ νῶτα πρὸς τὸ παράθυρον, εἰς τρόπον ὥστε τὸ πρόσωπόν του ἔμενεν εἰς τὴν σκιάν, ἐν ᾧ τὸ πρόσωπον τοῦ κ. Βῶρκε ἐφωτίζετο ὁλόκληρον.

Ὁ δικηγόρος ἐπροχώρησε καὶ ἐσυστήθη:

— Εἶμαι ὁ κ. Βῶρκε, εἶπε.

Ἀλλ' ὁ ξένος τὸν ἐκύτταξε μὲ ὕφος τόσῳ παράδοξον, ὥστε ὁ κ. Βῶρκε ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ:

— Ἕνας ὑπηρέτης τοῦ Ξενοδοχείου σας ἦλθε καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι ἕνας κύριος εἰς τὸν ἀριθμὸν 85, ἐπιθυμεῖ νὰ με ἰδῇ. Μήπως κάμνω κανένα λάθος;

— Ὄχι, εἶπεν ὁ ξένος μὲ τόνον ὁλωσδιόλου στομφώδη, δὲν κάμνετε λάθος.

— Ἐφοβήθηκα μήπως συνέβη καμμία παρεξήγησις.

— Ὄχι, δὲν συνέβη παρεξήγησις.

Ὁ κύριος Βῶρκε ἤρχισε νἀπορῇ... Διατί τὸν ἐκάλεσεν αὐτὸς ὁ τζέντλεμαν; Ὄχι βέβαια μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ τὸν ἰδῇ εἰς τὸ πρόσωπον! Ἀλλὰ τότε λοιπὸν διατί δὲν ἔσπευδε νὰ ἐξηγηθῇ;

Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἄγνωστος ἐπέμενε νὰ σιωπᾷ:

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ θεῖος Ἄρχης, εἰς τί εἰμπορῶ, κύριε, νὰ σας χρησιμεύσω;

Ἐνυπῆρχε κάποια δυσαρέσκεια εἰς τὸ ὕφος του· ἀλλ' ὁ ἄλλος προσεποιήθη ὅτι δὲν την ἐνόησεν:

— Εἴσθε ὁ κύριος Βῶρκε, εἶπε τέλος μὲ τὴν ἰδίαν βαθεῖαν καὶ στομφώδη φωνήν. Ὁ κύριος Ἀρχιβάλδος Βῶρκε, κατοικῶν εἰς τὴν Πλατεῖαν Φιτσουίλλιαμ.

Καὶ ἀποτόμως προσέθεσε:

— Πῶς εἶσθε; Φαίνεσθε καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν σας!

— Καλά, δόξα τῷ Θεῷ, ἀπεκρίθη ὁ θεῖος Ἄρχης, ὁ ὁποῖος ἤρχισεν ἀληθινὰ νὰ φοβῆται ὅτι ὁ ξένος ἐκεῖνος δὲν εἶχεν ἐντελῶς σώας τοὺς φρένας.

— Θὰ ἔχετε, ὑποθέτω, κανένα σπουδαῖον λόγον, διὰ νὰ μὲ ζητήσετε.

— Ναί, ναί, καὶ πολὺ σπουδαῖον μάλιστα. Ἀλλὰ δὲν τολμῶ νὰ σάς τὸν ἐξηγήσω τώρα ἀμέσως. Φοβοῦμαι μήπως σᾶς προξενήσω συγκίνησιν.

— Δὲν συγκινοῦμαι εὔκολα, εἶπεν ὁ κ. Βῶρκε ψυχρῶς· ὥστε δὲν πρέπει νὰ φοβῆσθε.

— Θὰ σας δοκιμάσω.

— Μά, σᾶς παρακαλῶ! ἂν ἔρχεσθε ἀπὸ ταξεῖδι καὶ δὲν αἰσθάνεσθε τὸν ἑαυτόν σας πολὺ καλά, εἰμπορῶ νὰ σας δώσω τὴν διεύθυνσιν κανενὸς ἰατροῦ... Ἀλήθεια, μήπως μ' ἐκαλέσατε, νομίζων ὅτι εἶμαι ἰατρός;

— Καθόλου, εἶπεν ὁ ξένος, συγκρατῶν μετὰ βίας τὸν γέλωτα, καθόλου. Βλέπω ὅτι μ' ἐπήρατε διὰ τρελόν, ἐ-

«Ὥρμησε, τὸν ἅρπαξεν ἀπὸ τοὺς δύο ὤμους...» (Σελ. 158, στήλ. 6'.)

— Ὄχι· δά, θεὸς φυλάξοι! ἀπήντησεν ὁ κ. Βῶρκε εὐγενῶς. Ποτὲ δὲν μου ἐπέρασε τοιαύτη ἰδέα. Ἀλλὰ τελοσπάντων, δὲν θὰ λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μου εἰπῆτε τί με θέλετε;

— Χρόνια καὶ χρόνια ἔχω νὰ ἰδῶ τὸ Δουβλῖνον! ὑπέλαβεν ὁ ξένος.

— Ἄ, ὥστε ἤλθατε ἐδῶ καὶ ἄλλοτε;

— Ναί, εἶμαι Ἰρλανδός.

— Αὐτὸ δὲν μ' ἐκπλήττει. Οἱ Ἰρλανδοὶ πηγαίνουν εἰς τὰς πλέον μακρυνὰς χώρας. Εἶνε μεγάλοι ταξειδιῶται οἱ συμπατριῶταί μας.

— Καὶ διατί ὑποθέτετε ὅτι εἶμαι ταξειδιώτης καὶ ὅτι ἔρχομαι ἀπὸ χώρας μακρυνάς; ἠρώτησεν ὁ ξένος. Αὐτὸ συμβαίνει πραγματικῶς. Ἀλλὰ ἤθελα νὰ ἤξευρα ἀπὸ ποῦ το ἐνοήσατε.

— Συγγνώμην, ἀλλά . . . τὸ ἐνόησα ἀπὸ τὸ μῆκος τῆς γενειάδος σας, ἀπὸ τὸ κόψιμον τῶν φορεμάτων σας, καὶ ἀπόμη ἀπὸ τὸν τρόπον ποῦ μ' ἐπροσκαλέσατε, τὸν κάπως... ἀσυνείθιστον, ἂς τον εἴπωμεν.

Ὁ ξένος ἤρχισε πάλιν νὰ γελᾷ. Μὴ μετακινηθεὶς κατὰ τὸ διάστημα τῆς συνομιλίας, ἐξηκολούθει νὰ στρέφῃ τὰ νῶτα πρὸς τὸ παράθυρον, ὥστε ὁ κ. Βῶρκε δὲν εἶχε κατορθώσῃ ἀκόμη νὰ διακρίνῃ τὰ χαρακτηριστικά του. Ἔβλεπε μόνον μίαν μακροτάτην καὶ πυκνοτάτην μαύρην γενειάδα. Ἔπειτα, ἐπειδὴ ὁ ἄγνωστος ἐξηκολούθει νὰ γελᾷ χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ὁ θεῖος Ἄρχης, τοῦ ὁποίου ἡ ὑπομονὴ ἤρχισε νὰ ἐξαντλῆται, ἔκρινεν ὅτι ἦτο πλέον καιρὸς νὰ ἀπέλθῃ:

— Ἀφ' οὗ δὲν ἔχετε νὰ μου εἰπῆτε τίποτε ἄλλο, προσέθεσε, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σας χαιρετήσω.

Ὀπισθοχώρησε κατὰ ἓν βῆμα πρὸς τὴν θύραν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ στραφῇ, ὑποθέτων ὅτι ὁ ἄλλος δὲν θὰ τὸν ἄφινε νὰ φύγῃ, καὶ θέλων νὰ τὸν ἐξαναγκάσῃ οὕτω νὰ ἐξηγηθῇ.

Τὸ στρατήγημά του ἐπέτυχε, διότι ὁ ξένος ἔκαμεν ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ἔμπρος καὶ ἐξέτεινε τὴν χεῖρα ὡς διὰ νὰ τὸν σταματήσῃ.

Ἀλλά, ἀντὶ νὰ δώσῃ τὴν ἐξήγησιν ποῦ ἐπερίμενεν ὁ κ. Βῶρκε, ἔξαφνα ἄρχισε νὰ τραγῳδῇ μὲ φωνὴν διαυγῆ καὶ ἁρμονικὴν τὴν ἑξῆς στροφήν:

Μαύρισε κῦμα τὸν ἀφρὸ
καὶ σεῖς βουνὰ τὸ χιόνι,
γιατ' ἦλθε βαρυχειμωνιά,
καὶ δὲ λαλεῖ τ' ἀηδόνι.
Τ' ἀηδόνι ποῦ τραγούδησεν
εἰς τοῦ βαυνοῦ τὴ ράχη,
κλάψτε βουνὰ καὶ βράχοι,
τ' ἀηδόνι δὲ λαλεῖ...

Ἀλλά, ὅσον παράδοξον καὶ ἀπροσδόκητον καὶ ἂν ἦτο τὸ ἆσμα, ἀκόμη παραδοξότερον ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα τὸ ὁποῖον παρήγαγε.

Θὰ ὑποθέσετε ἴσως, καὶ ὄχι ἄνευ λόγου, ὅτι ὁ κ. Βῶρκε, πεισθεὶς ἐντελῶς περὶ τῆς τρέλλας τοῦ δυστυχοῦς ξένου, ἔσπευσε νὰ ἐξέλθῃ διὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν διευθυντὴν τοῦ ξενοδοχείου καὶ νὰ τῷ συστήσῃ νὰ προσέχῃ καλὰ τὸν τζέντλεμαν τοῦ ἀριθμοῦ 85, ὁ ὁποῖος δὲν ἐφαίνετο νὰ ἔχῃ σώας τὰς φρένας. Ἔπειτα ἀφοῦ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν, θὰ διεσκέδαζε τὴν Ρόζαν καὶ τὴν Ἕλλην, διηγούμενος τὰ κατὰ τὸν θεότρελλον αὐτὸν τζέντλεμαν, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπροσκάλεσε μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ τὸν βεβαιώσῃ, ὅτι φαίνεται λαμπρὰ εἰς τὴν ὑγείαν του, καὶ διὰ νὰ του ψάλῃ ἕνα τραγοῦδι γιὰ βράχους καὶ γι' ἀηδόνια.

Ὄχι, τίποτε ἀπὸ αὐτά! Ὁ θεῖος Ἄρχης ἔμενεν ἀκίνητος, μὲ στόμα ἀνοικτόν, μὲ μάτια ὀλόνοικτά, κυττάζων τὸν ξένον κατάπληκτος, ἐνεός. Ἔπειτα ὥρμησε, τὸν ἄρπαξεν ἀπὸ τοὺς δύο ὤμους καί, ἀναγκάσας αὐτὸν νὰ στραφῇ πρὸς τὸ παράθυρον, παρετήρησε μὲ ἀγωνίαν τὸ πρόσωπόν του.

— Ὄχι! ὄχι! ἀνέκραξε, ἀδύνατον.... εἶνε ἀδύνατον!

Συγχρόνως ἔγινε κάτωχρος, πελιδνός, ἐκλονίσθη, καὶ βεβαίως θὰ ἔπιπτε κάτω, ἐὰν ὁ ξένος δὲν τον συνεκράτει.

— Τί ἠλίθιος ποῦ εἶμαι! ἐψιθύριζεν αὐτός. Ἐγὼ ποῦ ἐπρόσεχα τόσον νὰ μή τον τρομάξω. ... νὰ τοῦ τὸ φέρω μὲ τρόπον. . .

— Μὰ ποῖος εἶσθε λοιπόν; ἀνέκραξεν ἐπιτέλους ὁ κ. Βῶρκε, συνερχόμενος καὶ ἐξετάζων τὸν ξένον μὲ μεγαλητέραν ἀκόμη προσοχήν.

— Πῶς, Ἄρχη, ἀγαπημένε μου ἀδελφέ, δὲν ἀναγνωρίζεις πλέον τὸν Δόνουγον;

— Ὁ Δόνουγος ἀπέθανε. . . . εἶσθε σεῖς;... εἶνε δυνατόν;... Ὁ Δόνουγος...

— Δὲν ἀπέθανε. Ὤ, Ἄρχη, Ἄρχη!

— Ὦ Δόνουγε, Δόνουγε!

Καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ ἔθλιψαν ἀλλήλους εἰς τὰς ἀγκάλας των, χύνοντες δάκρυα χαρᾶς, καὶ ἐφιλήθησαν, ὅπως στὰ παλιά των χρόνια.

Πρέπει τώρα νὰ μάθετε, ὅτι τὸ ἆσμα, τὸ ὁποῖον ἐτραγούδησε πρὸ ὀλίγου ὁ Δόνουγος, ἦτο τὸ ἀγαπημένο τραγοῦδι τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, τὸ ὁποῖον τότε ἐτραγουδοῦσε συχνότατα. Διὰ τοῦτο καὶ τώρα δὲν ἀντέσχεν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν νὰ το τραγουδήσῃ, διὰ νὰ ἰδῇ κατὰ πόσον θὰ το ἐνεθυμεῖτο ὁ ἀδελφός του.

Πόσα πράγματα εἶχον νὰ εἴπουν οἱ δύο ἄνδρες κατὰ τὴν πρώτην αὐτὴν ὥραν τῆς συναντήσεως, τὴν τόσον γλυκεῖαν δι' αὐτούς!

— Ἔχασα πᾶν ὅ,τι εἶχα προσφιλέστερον εἰς τὸν κόσμον, εἶπεν ὁ Δόνουγος. Εἰς τίποτε δὲν εἶχα ἐπιτύχῃ. Τότε κατέφυγα εἰς τὰς ἐρήμους τῆς Αὐστραλίας, ἀδιάφορος δι' ὅλους καὶ δι' ὅλα. Ἔπειτα ἡ τύχη ἐγύρισεν. Ἔκαμα περιουσίαν καὶ ἀπεφάσισα νὰ ἐπιστρέψω τέλος πάντων εἰς τὴν ἀγαπητήν μας Ἰρλανδίαν, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι κάποιος θὰ εὑρίσκετο ἐδῶ διὰ νὰ μου εὐχηθῇ τὸ «καλῶς ἤλθες».

Ἐδῶ οἱ δύο ἀδελφοὶ ἔθλιψαν τὰς χεῖρας των ἐγκαρδίως.

— Ἔχασες πᾶν ὅ,τι εἶχες προσφιλέστερον, ἐπανέλαβεν ὁ θεῖος Ἄρχης, τονίζων ἰδιαιτέρως τὴν λέξιν πᾶν, ἀλλὰ χωρὶς ὁ Δόνουγος νὰ δώσῃ προσοχήν.

— Ναί, τὰ ἔχασα ὅλα!.. Ὦ Ἄρχη, δὲν ὑπῆρξα εὐτυχής. Πρῶτα ἔχασα τὴν γυναῖκα μου, τὴν καλλίτερη γυναῖκα τοῦ κόσμου, καὶ ἔπειτα ἔχασα τὴν λατρευτήν μου κόρην. Σοῦ τὴν εἶχα στείλῃ, Ἄρχη, διότι ἐνόμιζα ὅτι θ' ἀποθάνω. Εἶχα τυφοειδῆ πυρετόν, καὶ ὅταν ὡς ἐκ θαύματος ἔγινα καλά, ἔμαθα ὅτι τὸ ἀτμόπλοιον ἐναυάγησε καὶ ὅτι δὲν ἐσώθη κανείς.. Τότε, ἀπελπισμένος, ἀπογοητευμένος, ἔκαυσα χωρὶς κἂν νὰ τα διαβάσω τὰ γράμματα ποὺ μου εἶχαν στείλῃ, καὶ ἔφυγα νὰ κρύψω τὴν ὀδύνην τῆς ψυχῆς μου μακρὰν τοῦ πολιτισμένου κόσμου. Ἀλλ' ὁ καιρὸς κάμνει θαύματα καὶ ἐπουλώνει ὅλας τὰς πληγάς. Δι' αὐτὸ μὲ βλέπεις ἐδῶ χαρούμενον, ποῦ ἐπέστρεψα τέλος εἰς τὴν πατρίδα.

Ὁ θεῖος Ἄρχης δὲν ἐτολμοῦσε νὰ τῷ ἀναγγείλῃ ἀποτόμως, ὅτι ἡ λατρευτή του κόρη ἔζη, ὅτι εἶχεν ἀναπτυχθῇ, ὅτι εἶχε γίνῃ χαριτωμένη νεᾶνις, διὰ τὴν ὁποίαν βεβαίως ὁ πατέρας της θὰ ὑπερηφανεύετο. Ἤθελε νὰ το κάμῃ μὲ τρόπον, νὰ τον ἀφίσῃ νὰ μαντεύσῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν ἀλήθειαν, νὰ τον ἀπαλλάξῃ ἂν ἦτο δυνατὸν ἀπὸ τὴν βιαίαν συγκίνησιν· ἐμακάριζε δὲ τὸν ἑαυτόν του διὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς Ρόζας, —εὐτυχῆ σύμπτωσιν, ἡ ὁποία θὰ τῷ ἐπέτρεπε νὰ προπαρασκευάσῃ σιγὰ τὸν πατέρα της διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς συναντήσεως.

—Πᾶμε λοιπὸν εἰς τὸ σπίτι. Ἔχω πολλὰ πράγματα νὰ σου διηγηθῶ, πολὺ περισσότερα ἀφ' ὅσα μπορεῖς νὰ ὑποθέσῃς. ἠρκέσθη νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν Δόνουγον.

Καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ ἀπῆλθον ἐκ τοῦ ξενοδοχείου εὔθυμοι, καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὴν Πλατεῖαν Φιτσουίλλιαμ.

Φθάσαντες εἰς οἰκίαν, ἀνῆλθον κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου ὁ Λάρρης πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀνάψῃ τὸ πολύφωτον.

Ἡ Ἕλλη, μὲ φόρεμα λευκόν, ἀνεγίνωσκεν ἀκόμη τὸ βιβλίον της, ἔχουσα τὸ σοβαρόν της πρόσωπον, φωτισμένον ὅλον.

Ὅταν εἰσῆλθον οἱ δύο ἄνδρες, ἀνήγειρε τοὺς ὡραίους ρεμβώδεις ὀφθαλμούς της καὶ τοὺς προσήλωσε μ' ἐκπληξιν ἐπὶ τοῦ ξένου. Μόλις ὁ Δόνουγος Βῶρκε τὴν εἶδε, καὶ ἀμέσως ὥρμησε πρὸς αὐτήν.

— Ἡ Ἕλλη! . . ἀνέκραξε.

— Ἡ Ἕλλη; Πῶς, τὴν γνωρίζεις λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ θεῖος Ἄρχης, μὴ δυνάμενος νὰ πιστεύσῃ τὰ ὦτά του.

— Αὐτὴ εἶνε χωρὶς ἄλλο, αὐτὴ εἶνε!

ἀνέκραξεν ὁ Δόνουγος, φέρων τὴν χεῖρα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ στρεφόμενος ἀγωνιωδῶς πρὸς τὸν ἀδελφόν του. Εἶνε ἡ ζωντανὴ εἰκὼν τῆς μητρός της!

— Ἐξηγήσου! εἶπεν ὁ κύριος Βῶρκε, κυττάζων τὸν ἀδελφόν του κατὰ πρόσωπον.

— Τί νὰ ἐξηγηθῶ; . . Εἶνε σοῦ ἐπαναλαμβάνω ἡ ζωντανὴ εἰκὼν τῆς μητρός τής.

— Μὰ ποία ἦτο ἡ μητέρα της; ἠρώτησεν ὁ κύριος Βῶρκε, βαθύτατα συγκεκινημένος μπορεῖς νὰ μου εἴπῃς τίνος εἶνε αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο κορίτσι;

— Τίνος εἶνε; Δικό μου!... Διατί, ἀδελφέ, δὲν με εἰδοποιοῦσες; . . Ἡ μητέρα της ἦτον ἡ προσφιλής μου σύζυγος, καὶ της ὁμοιάζει καταπληκτικῶς εἰς ὅλα, ἂν καὶ ἡ μακαρίτισσα ἔλεγε συχνὰ ὅτι τὸ παιδὶ εἶχε μᾶλλον τὰ μάτια μου, προσέθεσε μ' ἐλαφρὸν μειδίαμα.

Ἡ Ἕλλη εἶχε σηκωθῇ, ὠχρὰ καὶ τρέμουσα, ὅταν ἤκουσεν αὐτὰς τὰς λέξεις. Ἔπειτα ἔτρεξε πρὸς τὸν ξένον καὶ ἔδραξε τὴν χεῖρα του.

— Εἶσθε ὁ πατήρ μου . . . ἀνέκραξε μ' ἔκφρασιν τρυφερότητος ὁμοῦ καὶ χαρᾶς.

Ἐκεῖνος τὴν ἔθλιψεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ την ἐκάλυψε μὲ φιλήματα, ἡ δὲ Ἕλλη ἐστήριξε τὴν κεφαλήν ἐπὶ τοῦ στήθους του, δοκιμάζουσα αἴθημα ἐπαναπαύσεως καὶ εὐτυχίας ἄγνωστον εἰς αὐτὴν ἕως τότε.

— Μὰ δὲν εἶνε αὐτὴ ἡ κόρη σου· εἶνε ἡ Ρόζα! ἀνέκραξεν ὁ θεῖος Ἄρχης, εἰς τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ἐκπλήξεως.

—Ποιὰ Ρόζα; δὲν ξεύρω ἐγὼ καμμιὰ Ρόζα! ἀπήντησεν ὁ Δόνουγος μὲ τὴν μεγαλητέραν βεβαιότητα.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΗΣ ΟΛΥΜΠΙΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

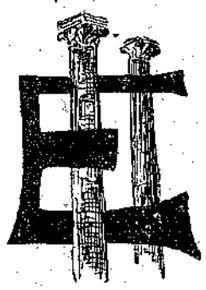

ΓΙΝΑΝ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν καὶ οἱ προαγγελθέντες Ἀγῶνες τῶν Σχολείων τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ὀλυμπίαν. Δὲν ἠμπόρεσα δυστυχῶς νὰ παρευρεθῶ, καὶ δὲν εἶμαι σήμερον εἰς θέσιν νὰ σάς τους περιγράψω, ὡς ἐπεθύμουν, ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως. Φαντάζομαι ὅμως, καὶ θὰ φαντάζεσθε καὶ σεῖς, πόσον μεγαλοπρεπὲς καὶ ἐπιθλητικὸν ἦτο τὸ θέαμα εἰς τὸ ἔνδοξον ἐκεῖνο Στάδιον, εἰς τὴν ἱερὰν Ἄλτιν, ὅπου τὸ πάλαι ἐγίνοντο οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες! Ἀφυπνίσθησαν ἐκεῖ ὅλαι αἱ μεγάλαι ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος, καὶ αἱ καρδίαι τῶν ἀπειροπληθῶν θεατῶν ἔπαλλον ἐξ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἐλπίδος, ὅταν εἶδον παρελαύνοντας, ὡς ἄλλους ἀθλητάς, τοὺς μαθητὰς τῶν σχολείων, τοὺς εὐσταλεῖς καὶ ἀλκίμους. Ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν ἐπροξένησαν οἱ μαθηταὶ τῶν Γυμνασίων Πατρῶν καὶ Πύργου, εὔσωμοι καὶ ρωμαλέοι ἔφηβοι, ἐξόχως γυμνασμένοι, οἱ ὁποῖοι ἐτύγχανον παντοῦ θερμοτάτων ἐκδηλώσεων συμπαθείας καὶ θαυμασμοῦ. Ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων σχολείων οἱ μαθηταὶ δὲν καθυστέρησαν, ὁμολογήθη δὲ γενικῶς ἡ ἐπιτυχία τῶν Ἀγώνων τῆς Ὀλυμπίας, οἱ ὁποῖοι δὲν ἦσαν ὡραῖοι μόνον ὡς θέαμα, ὡς σύμβολον ἀναστάσεως τῶν ἀρχαίων Ἀγώνων, ἀλλὰ καὶ ὡς δεῖγμα ἀπτὸν γυμναστικῆς ἐπιδόσεως καὶ προόδου.

Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν Ἀγώνων, ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Στάης ἐξεφώνησε λόγον. Εἰς πολλὰς περιστάσεις, ὁ κ. Στάης ἀνεδείχθη ἐξοχος πανηγυρικὸς ῥήτωρ· ἀλλ' ὁ λόγος, διὰ τοῦ ὁποίου ἐχαιρέτισε τοὺς Ἀγῶνας τῆς Ὀλυμπίας, ἦτο ὁ ὡραιότερος ὅλων, καὶ ἔκαμε πολὺ μεγάλην ἐντύπωσιν. Συνεκινήθησαν καὶ ἐνθουσιάσθησαν ἐξ αὐτοῦ ὄχι μόνον ὅσοι τὸν ἤκουσαν εἰς τὸν ἱερὸν ἐκεῖνον τόπον, ἀλλὰ καὶ ὅσοι τὸν ἀνέγνωσαν κατόπιν εἰς τὰς ἐφημερίδας. Πολλοὶ ἐξ ὑμῶν βέβαια θὰ τον ἀνέγνωσατε. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι φίλοι μας —περισσότεροι ἴσως αὐτοί,—οἱ ὁποῖοι δὲν βλέπουν ἑλληνικὰς ἐφημερίδας, θὰ μεταφέρω ἐδῶ μερικὰ ἀποσπάσματα, βέβαιος ὅτι καὶ οἱ ἀναγνώσαντες τὸν λόγον τοῦ κ. Ὑπουργοῦ, θὰ ἀναγνώσουν καὶ πάλιν εὐχαρίστως.

Μετὰ τὸ προοίμιον, περὶ τῆς ἀρχαίας Ὀλυμπίας καὶ τῆς σημασίας τῶν Σχολικῶν Ἀγώνων, ὁ κ. Στάης εἶπεν:

« Οἱ σήμερον τελούμενοι σχολικοὶ ἀγῶνες τῶν τέκνων τῆς ἀναγεννηθείσης Ἑλλάδος, εἶνε ἡ πρώτη μετὰ τόσους αἰῶνας ἀμυδρὰ ἀκτὶς φωτός, ριπτομένη ἐπὶ τῶν συντριμμάτων τῆς Ἄλτεως, τὴν ὁποίαν κατηύγασε τόση αἴγλη, τόση ἀσύλληπτος σήμερον λάμψις, κατὰ τοὺς καλοὺς τῆς Ἑλλάδος χρόνους. Ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τῶν προγόνων θὰ δεχθῇ εὐμενῶς τὴν πενιχρὰν ταύτην πρὸς τὴν δόξαν των θυσίαν· θὰ ἐνθαρρύνῃ τὴν ταπεινὴν ταύτην ἀπαρχὴν τῶν προσπαθειῶν ἡμῶν, ὅπως καλλιεργήσωμεν παρὰ τὸ Κρόνιον καὶ τὸν Κλάδεον τὸ ἔδαφος νέων ἀγώνων, ὅπως ἐπιδιώξωμεν τὴν δημιουργίαν Ὀλυμπιονικῶν, ἀνταξίων ἐκείνων, τῶν ὁποίων τὴν νίκην ἀπηθανατίζεν ἐπὶ τῆς ἱερᾶς ταύτης γῆς, τοῦ Φειδίου, τοῦ Ἀλκαμένους, τοῦ Πραξιτέλους, τοῦ Παιωνίου τὸ γλύφανον.»

Κατωτέρω, περὶ τῶν νεαρῶν Πελοποννησίων, οἱ ὁποῖοι πρῶτοι ἔσχον τὴν τιμὴν νὰγωνισθοῦν εἰς τὸ Στάδιον τῆς ἀρχαίας εὐκλείας, ὁ κ. Στάης εἶπεν:

« Εἶνε ἀληθὲς ὅτι οὐδὲ κὰν πανελλήνιοι εἶνε οἱ πρῶτοι οὗτοι σχολικοὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνες, καὶ ὅτι τούτων μόνον μέτρακες καὶ ἔφηβοι Πελοποννήσιοι μετέχουσιν.

« Ἀλλ' ἡ προνομιακὴ αὕτη τιμὴ τῆς ἀναστάσεως τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων, δικαίως ἐπεφυλάσσετο εἰς τὰ τέκνα τοῦ δραστηρίου, τοῦ ρέκτου, τοῦ φιλέργου λαοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ παραγωγικὴ ἐργασία, ὄντως ἐργασία ἐθνική, ἀποτελεῖ τὸ ἰσχυρότερον τῆς χώρας οἰκονομικὸν ἔρεισμα· τιμὴ ἄλλως τε εὔλογος καὶ δικαία καὶ ἀπὸ τῆς ποιητικῆς ἀπόψεως τῶν ἀπωτέρων τῆς Ὀλυμπίας μύθων, ἀφοῦ ὁ μέγας τοῦ Πελοποννησιακοῦ λαοῦ γενάρχης, τοῦ Οἰνομάου ὁ νικητής, ὁ λάβων πολύτιμον γέρας τὴν Ἱπποδάμειαν, ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ἐπίσημος Ὀλυμπιονίκης καὶ τῶν θεσπεσίων ἀγώνων ἀνακαινιστής.»

Τοῦ θαυμασίου τούτου λόγου ὁ ἐπίλογος ἔχει ὡς ἑξῆς:

« Καὶ ἤδη πρὸς σέ, ὦ νεότης Ἑλληνική, πρὸς σέ, τῆς Πατρίδος τὸ φωτεινὸν μέλλον, στρέφω τὸν λόγον.

« Οἱ πρὸ μακρῶν αἰώνων πρόδρομοί σου εἰς τοὺς εὐγενεῖς τούτους ἀγῶνας, ὤμνυον πρὸ τοῦ ἀγάλματος τοῦ Ὀρκίου Διός.

« Ἄλλον ὅρκον, ὅρκον ἐνδιάθετον ὑμεῖς, νέοι Ἕλληνες Χριστιανοί, ὀμόσατε ἐν τῷ ἱερῷ τῶν νεαρῶν ὑμῶν καρδιῶν, ὑπὸ τὴν ἐπίκλησιν τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ· Ὅρκον ἀγάπης θερμῆς πρὸς τὴν Πατρίδα, ὅρκον ὅτι χρηστοί πάντοτε, φίλεργοι, ἐπιμελεῖς, ἐχόμενοι τῶν πατρίων μετὰ σεβασμοῦ καὶ λατρείας, θέλετε ἐργασθῇ ὑπὸ τὸ ἄπλετον φῶς τῶν ὑποδειγμάτων τῶν προγόνων, ὅπως προετοιμάσητε διὰ τὴν Πατρίδα μέλλον ἀντάξιον τοῦ μεγάλου αὐτῆς παρελθόντος.

« Καὶ ἤδη, χωρεῖτε πρὸς τοὺς ἀγῶνας τοὺς εὐγενεῖς. Τῆς Ὀλυμπίας οἱ κότινοι, θαλεροί, ὡς πάντοτε, θὰ στέψουν τὰ παιδικὰ μέτωπά σας, ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν ἀοράτων πτερύγων τῆς Νίκης.»

Καὶ πράγματι, θαλεροὶ στέφανοι καὶ κλάδοι κοτίνου μὲ κυανᾶς ταινίας ἐδόθησαν ὡς βραβεῖα εἰς τοὺς νικητὰς τῶν Ἀγώνων τούτων, οἱ ὁποῖοι θὰ μείνουν ἀλησμόνητοι, καὶ τολμῶ νὰ εἴπω ἱστορικοί, ἂν θὰ ἔχουν τὴν συνέχειαν, τὴν ὁποίαν ἐλπίζομεν καὶ εὐχόμεθα ὅλοι.

Σᾶς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΔΕΝ ΕΧΩ ΦΙΛΑΣ!

Ἡ μικρὰ Σοφία ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ Σχολεῖον δύσθυμος, καταλυπημένη. Μόλις ἀντίκρυσε τὴν μητέρα της, ἀμέσως ἐξερράγη εἰς δάκρυα καὶ ἐφώναξεν:

— Ὤ, μαμμά, τί μεγάλη λύπη ποῦ ἔχω!.. Ναί, χρυσῆ μου μαμμάκα, εἶμαι πολύ, πολὺ λυπημένη! Δὲν ἔχω πειὰ φίλας!

Καὶ κλαίει, κλαίει.

Ἡ μητέρα της τὴν θωπεύει, προσπαθεῖ νὰ τὴν παρηγορήσῃ, καὶ της λέγει:

— Παῦσε τὰ κλάμματα καὶ πές μου τὴ λύπη σου... Τί σου συνέβη λοιπόν;

— Ὤ, μαμμά! εἶμαι πολὺ-πολὺ λυπημένη ἐπαναλαμβάνει εἰς ἀπάντησιν ἡ μικρὰ Σοφία.

— Ἔ, καλά! εἶσαι λυπημένη· μὰ δὲν θὰ μου πῇς λοιπὸν τὴν αἰτίαν; χωρὶς νὰ εἰξεύρω, τί θέλεις κ' ἐγὼ νὰ σου εἰπῶ; πῶς νὰ εὕρωμεν τρόπον νὰ διορθωθῇ τὸ κακόν;

Καὶ ἡ Σοφία, μετὰ πολλά, ἀποφασίζει νὰ ὁμιλήσῃ:

— Νά, λέγει, σήμερα 'στὸ Σχολεῖο, καμμία συμμαθήτριά μου δὲν θέλησε νὰ παίξῃ μαζί μου... Ἦταν 'στὴν αὐλὴν καὶ ἔπαιζαν, τὴν ὥρα τοῦ διαλείμματος. Ἤθελα κ' ἐγὼ νὰ παίξω μαζί των. Ἀλλὰ μόλις ἔκαμνα νὰ τὰς πλησιάσω, ἐκεῖναι ἔφευγαν μακρύτερα, καὶ μου ἔλεγαν: «Δέν σε θέλουμε! δέν σε θέλουμε!» Ὤ, μαμμά μου! πάει, δὲν ἔχω πειὰ φίλας!

—Ὄχι, ἔχεις λάθος, ἀπεκρίθη ἡ μητέρα τῆς Σοφίας· νὰ εἶσαι βεβαία ὅτι αἱ συμμαθήτριαί σου σὲ ἀγαποῦν ἀκόμη. Θέλεις ὅμως νὰ σου εἰπῶ διατί δὲν ἤθελαν νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸ παιγνίδι των;

Ὡς ἐκ θαύματος, τὰ δάκρυα τῆς Σοφίας ἔπαυσαν. Ἐστάθη, περίεργος νὰ κούσῃ τί θὰ της ἔλεγεν ἡ μαμμά της.

— Ναί, μαμμά, θέλω. Πές μου το.

— Νά, γιατί. Σοῦ ἀρέσει πάντοτε νὰ ἀντιλέγῃς καὶ νὰ ἐναντιόνεσαι, καὶ μὲ αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα, ἴσως χωρὶς νὰ το θέλῃς καὶ σύ, ἐνοχλεῖς δυσαρεστεῖς τὰς φίλας σου. Θέλουν ἔξαφνα νὰ παίζουν τυφλομυῖγαν; ὄχι! ἐσὺ θέλεις κρυφτό. Θέλουν νὰ παίζουν τὴν σφαῖραν; ὄχι! ἐσὺ προτιμᾷς τὸ σχοινάκι.

«Δὲν εἶσαι ποτὲ σύμφωνη μὲ τοὺς ἄλλους, καὶ ὅταν πρόκειται νὰ παίξετε, — αὐτὸ τὸ παρετήρησα πολλάκις,— ὅλη ἡ ὥρα περνᾷ μὲ συζητήσεις, τί παιγνίδι νὰ παίξετε. Καὶ ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ αὐτοῦ εἶσαι σύ, μὲ τὰς αἰωνίας σου ἀντιλογίας. Πῶς θέλεις λοιπὸν νὰ σε πέρνουν 'στὴ συντροφιά των; Παντοῦ προξενεῖς σύγχυσιν καὶ ταραχήν. Εἰς ὅποιον λέγει ναί, σὺ ἀποκρίνεσαι ὄχι· εἰς ὅποιον λέγει ὄχι, σὺ ἀποκρίνεσαι ναί. Εἶσαι, καθὼς λέγουν, τὸ πνεῦμα τῆς ἀντιλογίας.

«Ἔπειτα, ἔμαθα καὶ κάτι ἄλλο διὰ σέ. Κρύπτεις τὰ βιβλία καὶ τὰ τετράδια τῶν συμμαθητριῶν σου, διὰ νὰ γελᾷς ὕστερα ποὺ θὰ τα γυρεύουν... Σκορπᾷς τὲς βελόνες των, ἀνακατεύεις τὰ κουβάρια των, φέρνεις ἄνω-κάτω τὰ ἐργόχειρά των, διὰ νὰ διασκεδάζῃς· ἔπειτα μὲ τὸν θυμὸν ποὺ τας πιάνει, ὅταν βλέπουν τὴν ἀκαταστασίαν ἐκείνην.

«Ὄχι, ὄχι, Σοφία μου, δὲν κάμνεις καθόλου καλά. Μὲ τέτοιους τρόπους, πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχῃς φίλας: Νὰ εἶσαι καλὴ καὶ εὐγενὴς πρὸς τοὺς ἄλλους, νὰ μὴν ἀντιλέγῃς, νὰ μή τους πειράζῃς, καὶ νὰ ἰδῇς ὅτι αἱ μικραί σου φίλαι θὰ σε δέχωνται πάλιν εἰς τὴν συντροφιάν των, καὶ θὰ παίζῃς μαζί των ὅπως πρῶτα.

(J.—H. Fabre) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΟΤΟΣ

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛ. ΙΑ'. (Συνέχεια).

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΧΝΗΝ ΑΤΟΥΡΗΝ

Ὁ καιρὸς διετηρεῖτο καλός, ὁ ἄνεμος ἰσχυρὸς καὶ οὔριος. Μακρὰν διεγράφοντο τὰ βουνὰ ἐκεῖνα τῶν δύο ὀχθῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων συσφίγγεται τὸ δεινὸν ρεῦμα τῆς Ἀτούρης.

Εἰς τὸ μέρος τοῦτο, ἡ νῆσος Βιβοράλ διαιρεῖ τὸν ποταμὸν εἰς δύο βραχίονας, τὰ ὕδατα τῶν ὁποίων σχηματίζουν ρεύματα ὁρμητικώτατα. Συνήθως, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ξηρασίας, οἱ βράχοι τῆς κοίτης ἀποκαλύπτονται, καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ διέλθῃ πλοιάριον, ἂν δὲν μεταφέρῃ πρῶτα τὸ φορτίον του ἕως εἰς τὴν ἐσχατιὰν τῆς νήσου.

Ἡ ἐργασία αὕτη, μακρὰ καὶ ἐπίπονος, δὲν ἐκρίθη ἀναγκαία αὐτὴν τὴν φοράν, καὶ τὰ τρία πλοιάρια, ρυμουλκούμενα κατὰ μῆκος τῆς ὄχθης διὰ τῆς ἐσπίλλας, κατώρθωσαν νὰ ὑπερκάμψουν τὸ ἀκρωτήριον. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐκέρδισαν πολλὰς ὥρας, καὶ ὁ κανονικὸς πλοῦς ἐπανελήφθη ὅταν ὁ ἥλιος ἀνυψώθη ὀλίγας μόνον μοίρας ἄνωθεν τοῦ λόφου τοῦ Κατανιάπου, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης.

Τὴν πρωΐαν, ἠκολούθησαν εὐχερῶς τὴν ὄχθην, παρὰ τοὺς πρόποδας τῶν λόφων, καὶ περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐσταμάτησαν εἰς τὸ χωρίδιον Πουέρτο - Ρεάλ, ἀποτελούμενον ἀπὸ ὀλίγας καὶ σχεδὸν ἀκατοικήτους καλύβας.

Ἐδῶ συνήθως ἐξάγονται αἱ ἀποσκευαὶ τῶν πλοιαρίων, αἱ ὁποῖαι μεταφέρονται διὰ ξηρᾶς εἰς τὴν πολίχνην Ἀτούρην, ἀπέχουσαν περὶ τὰ πέντε χιλιόμετρα. Καὶ τὴν εὐκαιρίαν ταύτην ἐπιζητοῦν μετὰ σπουδῆς οἱ Γουαχίβοι, διὰ νὰ κερδίσουν μερικὰ πιάστρα. Ὅταν κλείσῃ μὲ αὐτοὺς ἡ συμφωνία, φορτόνονται εἰς τὴν ράχιν τὰς ἀποσκευάς, καὶ οἱ ἐπιβάται ἀφίνουν εἰς τοὺς ναύτας τὴν ἐπίπονον φροντίδα νὰ σύρουν τὰ πλοιάριά των διὰ μέσου τῶν στενῶν.

Τὰ στενὰ ταῦτα εἶνε εἶδος διώρυγος, ἀνοιγομένης μεταξὺ τῶν ἀποκρήμνων βουνῶν τῶν δύο ὀχθῶν, μήκους δέκα χιλιομέτρων. Τὰ ὕδατα, στενοχωρούμενα ἐν τῷ μέσῳ τῶν βουνῶν, ὅπου τὰ ἐξωθεῖ ἡ κατωφερὴς ροή των, γίνονται μανιώδη. Ἄλλως τε δὲν ἔχουν τὴν δίοδον ἐλευθέραν. Ἡ κλιμακοειδὴς κοίτη τοῦ ποταμοῦ φράσσεται ὑπὸ ποικίλων ἐμποδίων, τὰ ὁποῖα πολλαχοῦ μεταβάλλουν τὸ ρεῦμα εἰς κατορράκτην. Βράχοι ἀνακύπτουν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, βράχοι ἔχοντες σχῆμα σφαιρικὸν καὶ μόλις, θὰ ἔλεγες, ἰσορροποῦντες ἐπὶ τῶν βάσεών των.

Ἡ ρυμούλκησις τῶν πλοιαρίων διὰ μέσου τῶν ἀπροσίτων τούτων στενῶν, καὶ ὅταν ἀκόμη τὸ ἐπιτρέπουν αἱ κλιματολογικαὶ συνθῆκαι, εἶνε ἐργασία, ἡ ὁποία ἀπαιτεῖ πολὺν χρόνον καὶ πολὺν κόπον. Πρῶτα εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ τα ξεφορτώσουν. Κανὲν πλοιάριον δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ διέλθῃ, χωρὶς κίνδυνον νὰ χάσῃ τὸ φορτίον του. Εἶνε μάλιστα ἀπορίας ἄξιον πῶς εἰμποροῦν καὶ το κατορθώνουν, ἔστω καὶ ἀδειανά, καὶ ἂν τὰ περισσότερα δὲν παρασύρωνται ἢ δὲν συντρίβωνται, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν θαυμαστὴν δεξιότητα τῶν ναυτῶν, οἱ ὁποῖοι τὰ διευθύνουν ἐν τῷ μέσῳ τῶν δινῶν, τῶν καταρρακτῶν καὶ τῶν βράχων.

Τὰ τρία πλοιάρια λοιπὸν ἐξεφορτώθησαν. Διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν πραγμάτων μέχρι τῆς πολίχνης Ἀτούρης, συννενοήθησαν μὲ τοὺς Γουαχίβους, οἱ ὁποῖοι

σχετικῶς δὲν ἐζήτησαν ὑπέρογκον ἀμοιβήν, ἀφ' οὗ ἄλλως τε θὰ τους ἐπληρώνετο καὶ εἰς εἶδος κατὰ μέγα μέρος,— εἰς ὑφάσματα, ὑαλικά, σιγάρα, ρακὴν κ.λ. Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι οἱ ἐπιβάται δὲν ἐνεπιστεύοντο τὰς ἀποσκευάς των εἰς τοὺς Ἰνδοὺς τούτους, διὰ νὰ τας μεταφέρουν μόνοι των εἰς τὴν Ἀτούρην. Οἱ Γουαχίβοι δὲν εἶνε ἄξιοι ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης—κάθε ἄλλο!—καὶ εἶνε φρόνιμον νὰ μὴ θέτῃ κανεὶς ὑπὸ δοκιμασίαν τὴν χρηστότητά των. Διὰ τοῦτο συνήθως συνοδεύουν τοὺς ταξειδιώτας, τοῦτο δὲ ἔγινε καὶ εἰς τὴν παροῦσαν περίστασιν.

Ἐπειδὴ ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τὸ Πουέρτο-Ρεὰλ εἰς τὴν Ἀτούρην δὲν ὑπερβαίνει τὰ πέντε χιλιόμετρα, ἠδύναντο νὰ την διανύσουν πεζῇ εἰς ὀλίγας ὥρας, μὲ ὅλην τὴν φασαρίαν τῶν ἀποσκευῶν, αἱ ὁποῖαι ἦταν ἀρκεταί: σκεύη, σκεπάσματα, βαλίζαι, ἐνδύματα, ὅπλα, πολεμοφόδια, ζωοτροφίαι, ἐργαλεῖα, συλλογαί, φωτογραφικαὶ μηχαναὶ κτλ. Ἀλλ' ἡ δυσκολία δὲν ἦτο αὐτή. Ὁ λοχίας Μαρσιάλης θὰ ἠμποροῦσε νὰ περιπατήσῃ; Ἕνεκα τῆς πληγῆς του, μήπως ἦτο ἀνάγκη νὰ τον μεταφέρουν ἐπὶ φορείου εἰς τὸ χωρίον;

Ὄχι! Ὁ ἀρχαῖος ὑπαξιωματικὸς δὲν το κατεδέχετο! Τί; μήπως ἦτο κανὲν γυναικάριον; Ἁπλοῦς ἐπίδεσμος εἰς τὸν ὦμον—καθὼς ἔλεγε,— δὲν θὰ τον ἐμπόδιζε νὰ κινῇ τοὺς πόδας του· ἄλλως τε ἡ πληγή του δὲν τον ἐπονοῦσε καθόλου, καὶ πρὸς τὸν Ἰάκωβον Ἑλλώκ, ὁ ὁποῖος ἐπροθυμοποιήθη νὰ τῳ προσφέρῃ τὸν βραχίονά του, ἀπεκρίθη:

— Εὐχαριστῶ, κύριε... περιπατῶ καλὰ καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ κανένα!

Ὁ Παῦλος ἔρριψε πρὸς τὸν Ἰάκωβον Ἑλλὼκ βλέμμα, σημαῖνον ὅτι τὸ καλλίτερον ἦτο νὰ μὴ ἀντιλέγῃ εἰς τὸν λοχίαν Μαρσιάλην, ἔστω καὶ προσφέρων τὰς ὑπηρεσίας του.

Ὁ ὅμιλος ἀπεχαιρέτησε λοιπὸν τοὺς ναύτας, ἀναλαβόντας νὰ σύρουν τὰ πλοιάρια διὰ τῶν στενῶν· οἱ δὲ κυβερνῆται Βαλδέζ, Μάρτος καὶ Παρσὰλ ὑπεσχέθησαν νὰ μὴ χάσουν οὔτε ὥραν καὶ νὰ ἀναπτύξουν ὅλον τὸν ζῆλόν των.

Οἱ ἐπιβάται ἀπῆλθον ἀπὸ Πουέρτο-Ρεὰλ τὴν ἑνδεκάτην καὶ ἡμίσειαν ὥραν πρὸ μεσημβρίας.

Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ περιπατοῦν γρήγορα. Ἐπειδὴ εἶχον ἤδη προγευματίσῃ, ἠμποροῦσαν νὰ μὴ ἐπισπεύσουν τὸ βῆμα καὶ νὰ φθάσουν εἰς τὴν Ἀτούρην πρὸ τῆς ὥρας τοῦ γεύματος.

Ἡ ὁδός, ἢ μᾶλλον ἡ ἀτραπός, ἔβαινε κατὰ μῆκος τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ. Δὲν εἶχον ἀνάγκην νὰ τον διαπεράσουν, ἐπειδὴ τὸ χωρίον κεῖται ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὄχθης. Δεξιᾷ ἠγείροντο τἀκρότομα βουνά, τῶν ὁποίων ἡ σειρὰ ἐπεκτείνεται μέχρι τῆς ἐξόδου τῶν στενῶν. Ἐνίοτε ἡ ἀτραπὸς ἐστένευε τόσον, ὥστε οἱ ταξειδιῶται ἠναγκάζοντο νὰ προχωροῦν ὁ εἰς ὄπισθεν τοῦ ἄλλου. Προηγοῦντο, κατ' ὀλίγα βήματα, οἱ Γουαχίβοι· κατόπι των ἤρχοντο οἱ κκ. Μιγκέλ, Φέλιπ καὶ Βαρίνας· ἠκολουθοῦν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, ὁ Παῦλος Κερμὼρ καὶ ὁ λοχίας Μαρσιάλης. Ὁ Γερμανὸς Πατέρν ἀπετέλει τὴν ὀπισθοφυλακήν.

Ὅταν τὸ πλάτος τῆς στενωποῦ τὸ ἐπέτρεπεν, οἱ ταξειδιῶταί μας ἐβάδιζον ἀνὰ ζεύγη ἢ ἀνὰ τρεῖς. Ὁ Παῦλος, ὁ λοχίας Μαρσιάλης καὶ ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ εὑρίσκοντο τότε εἰς τὴν ἰδίαν γραμμήν.

Ἐτελείωσεν! ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ καὶ ὁ Παῦλος Κερμὼρ εἶχον γίνῃ φίλοι. Ἔπρεπε, μὰ τὴν ἀλήθειαν, νὰ εἶνε κανεὶς γέρω παράξενος καὶ γρουτιάρης, διὰ νὰ βλέπῃ μὲ κακὸν ὄμμα τὴν φιλίαν τῶν δύο νέων...

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ὁ Γερμανὸς Πατέρν, μὲ τὸ πολύτιμον κιβώτιον εἰς τὴν ράχιν, ἐσταματοῦσεν ὁσάκις κανὲν φυτὸν ἐκίνει τὴν προσοχήν του. Οἱ σύντροφοί του, προπορευόμενοι, τὸν ἐκάλουν ἐντόνως νὰ τους φθάσῃ ἀλλ' ὁ φυτολόγος δὲν ἔσπευδε καὶ τόσον νὰ ὑπακούσῃ.

Καθ' ὁδόν, ὁ κ. Μιγκὲλ ἔσχε τὴν εὐτυχίαν νὰ φονεύσῃ,—διὰ πρώτην φοράν,—ἕνα πίθηκον ἐκ τοῦ εἴδους τῶν καπουκίνων.

—Τὰ συγχαρητήριά μου, κύριε Μιγκέλ, τὰ συγχαρητήριά μου! ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, ὅταν ὁ Γουαχίβος, ὁ συνοδεύσας τὸν κυνηγόν, ἐπέστρεψε φέρων τὸ σπάνιον θήραμα.

— Τὰ δέχομαι, κύριε Ἑλλώκ, καὶ σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι τὸ δέρμα τοῦ ζῴου τούτου θὰ ἐκτεθῇ εἰς τὸ Φυσιογραφικὸν Μουσεῖόν μας, μὲ τὴν ἐπιγραφήν: Ἐφονεύθη διὰ χειρὸς τοῦ κ. Μιγκέλ, μέλους τῆς Γεωγραφικῆς Ἑταιρίας τῆς Βολιβάρης.

— Καὶ θὰ εἶνε δίκαιον, προσέθεσεν ὁ κ. Φέλιπ.

— Τὸ κακόμοιρον ζῷον! εἶπεν ὁ Παῦλος, βλέπων τὸν πίθηκον κατακείμενον, μὲ τὴν καρδίαν διατρυπημένην ὑπὸ σφαίρας.

— Κακόμοιρον... ἀλλὰ περίφημον διὰ φάγωμα, καθὼς λέγουν... ἀπήντησεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν.

— Περὶ αὐτοῦ θὰ κρίνωμεν ἀπόψε, ὅταν θὰ φθάσωμεν εἰς τὴν Ἀτούρην, εἶπεν ὁ κ. Βαρίνας.

—Μὰ δὲν θὰ εἶνε σχεδὸν ἀνθρωποφαγία, νὰ τρώγῃ κανεὶς πίθηκον; παρετήρησεν ἀστειευόμενος ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ.

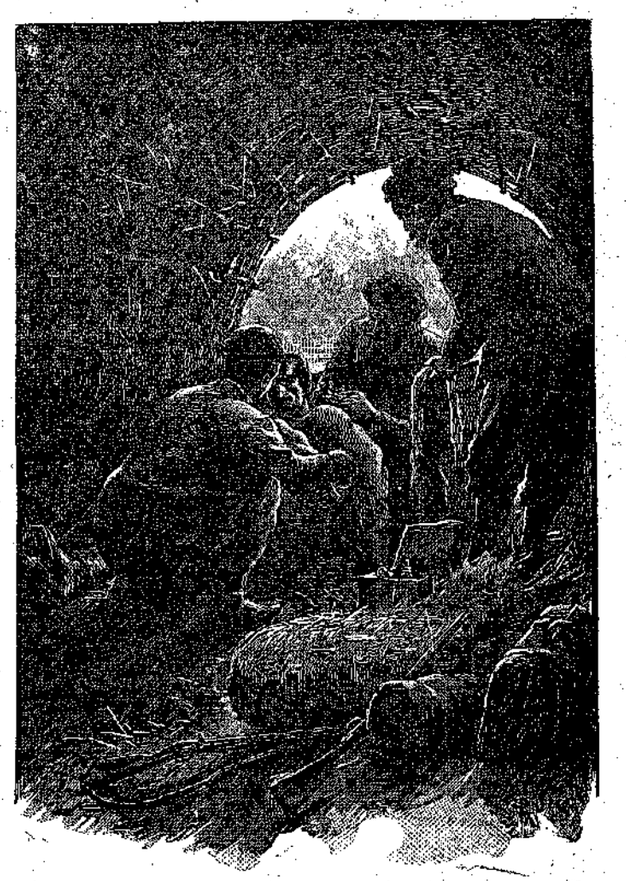

«Ἔλα λοχία! πᾶμε καλλίτερα!... ἐβεβαίωσεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν.» (Σελ. 151, στήλ. α').

— Ὤ, κύριε Ἑλλώκ!.. ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος· μεταξὺ πιθήκου καὶ ἀνθρώπου...

— Μπᾶ! ἡ διαφορὰ δὲν εἶνε καὶ τόσον μεγάλη, ἀγαπητέ μου Παῦλε!... Ἀλήθεια, λοχία;

— Ἀλήθεια, γιατὶ καὶ οἱ δύο συνενοοῦνται μὲ μορφασμούς, ἀπεκρίθη ὁ λοχίας Μαρσιάλης,—καὶ το ἀπεδείκνυε καλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Ἀλλὰ καὶ τὸ πτερωτὸν θήραμα δὲν ἔλειπε,—νῆσσαι, ἀγριοπερίστερα, πτηνὰ

ὑδρόβια ἄφθονα, καὶ προπάντων π ά β α ι, αἱ ὁποῖαι εἶνε ὄρνιθες μὲ μακρὰς πτέρυγας. Ὁπωσδήποτε, ἂν ἦτο εὔκολον νὰ φονεύσουν τὰ πτηνὰ ταῦτα, δὲν ἦτο ὅμως εὔκολον καὶ νὰ τα πάρουν, διότι θὰ ἐρρισκινδύνευον εἰς τὴν δίνην τοῦ ρεύματος.

Εἶνε ἀληθῶς περίεργος αὐτὸς ὁ Ὀρενόκος, ὅταν τὰ ὕδατά του εἰςχωροῦν εἰς τὸ στενὸν τῆς Ἀτούρης, τὸ ὁποῖον εἶνε τὸ μακρότερον καὶ τὸ ἀπροσιτώτερον ὅλων. Ἂς φαντασθῇ κανεὶς τὸν φοβερὸν κρότον τῶν καταρρακτῶν, τοὺς ὁρμητικοὺς ἀφροὺς οἱ ὁποῖοι τοὺς στέφουν, τὸν πάταγον τῶν κορμῶν, οἱ ὁποῖοι ἀποσπῶνται ἀπὸ τὰς ὄχθας καὶ συγκρούονται πρὸς τοὺς σκοπέλους, ἕνεκα τῆς ὁρμῆς τοῦ χειμάρρου. Πῶς τὰ πλοιάρια θὰ κατώρθωναν νὰ περάσουν ἐδῶθεν, χωρὶς νὰ συντριφθοῦν, χωρὶς νὰ ποσυντεθοῦν; Τῷ ὄντι, οἱ ἐπιβάται τῆς Γ α λ λ ι ν έ τ τ α ς τῆς Μ ο ρ ί σ κ η ς καὶ τῆς Μ α ρ ι π ά ρ η ς δὲν θὰ ἡσύχαζον, ἂν δὲν ἔβλεπον τὰ πλοιάρια εἰςερχόμενα εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἀτούρης.

Ὁ μικρὸς ὅμιλος, τοῦ ὁποίου ἡ πορεία δὲν διεκόπη ὑπ' οὐδενὸς ἀπευκταίου, ἔφθασεν εἰς τὸ χωρίον περὶ τὴν δευτέραν ὥραν μετὰ μεσημβρίαν.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἡ Ἀτούρη ἦτο ἀκόμη ὅπως τὴν εἶδε πρὸ πενταετίας ὁ γάλλος Σαφφανζών. Ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ καλύβαι καὶ καμμιὰ τριανταριὰ Ἰνδοί, ἰδοὺ ὅλον τὸ χωρίον! Οἱ ταξειδιῶται ἐξέλεξαν τὰ ὀπωσοῦν καλλίτερα ἀπὸ τὰ ἐλεεινὰ αὐτὰ ἀχυρόσπιτα, διὰ νὰ καταλύσουν, εἷς ἐν ὁ κ. Μιγκὲλ μὲ τοὺς συναδέλφους του, εἰς ἄλλο ὁ λοχίας Μαρσιάλης μὲ τὸν Παῦλον, καὶ εἰς τρίτον ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ μὲ τὸν Γερμανὸν Πατέρν. Ἀλλ' ἐὰν τὸ χωρίον δὲν προσέφερε καμμίαν ἄνεσιν, ὅμως ὑπῆρχε λόγος νὰ μὴ ἐνθυμηθοῦν μὲ πόθον τὰ ὑπόστεγα τῶν πλοιαρίων: Ἐδῶ δὲν ὑπῆρχεν οὔτε ἕνα κουνούπι! Διατί τάνυπόφορα αὐτὰ ἔντομα τὸ ἀπέφευγον; Κανεὶς δὲν ἠξευρεν, οὔτε ὁ Γερμανὸς Πατέρν ἠμπόρεσε νὰ δώσῃ καμμίαν ἐξήγησιν. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι, ἐπελθούσης τῆς νυκτός, ὁ λοχίας Μαρσιάλης δὲν εὑρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰπλώσῃ τὴν προστατευτικὴν κ ο υ ν ο υ π ι έ ρ α ν.

Ἀλλ' ἂν ἔλειπον οἱ κώνωπες, ὑπῆρχον ἐν ἀφθονίᾳ τὰ ἄλλα ἐκεῖνα ἔντομα, τὰ ν ί γ κ ο υ α, εἶδος τσιμπουρίων ἢ δερματοδυτῶν, ἐκ τῶν ὁποίων πολὺ ὑποφέρουν οἱ Ἰνδοί. Τῷ ὄντι, οἱ ἰθαγενεῖς περιπατοῦν γυμνόποδες. Ἑπομένως τὸ δῆγμα τῶν ἐντόμων τούτων εἶνε ὀδυνηρότατον. Εἰςδύοντα εἰς τὸ δέρμα, πρέπει νὰ ἐξαχθοῦν διὰ βελόνης, ἡ δὲ ἐγχείρησις καὶ δύσκολος εἶνε καὶ ὀδυνηρά.

Εἶνε περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι εἰς τὸ γεῦμα τῆς ἑσπέρας,—τὸ ὁποῖον παρετέθη κοινὸν ὑπὸ τὰ δένδρα, — ὡς κύριον φαγητὸν ἐχρησίμευσεν ὁ πίθηκος καπουτσῖνος, ὁ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ κ. Μιγκέλ.

— Λοιπὸν ἀνέκραξεν ὁ κ. Φέλιπ, δὲν εἶνε ψητὸν πρώτης τάξεως;

— Λαμπρὸν αὐτὸ τὸ τετράχειρον, ἀπεκρίθη ὁ κ. Μιγκέλ, καὶ θὰ ἤξιζε τὴν τιμὴν νὰ παρατεθῇ καὶ εἰς εὐρωπαϊκὸν τραπέζι.

— Συμφωνῶ, ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, καὶ πρέπει νὰ στείλωμεν μερικὰς δωδεκάδας εἰς τὰ παρισινὰ ἑστιατόρια.

— Καὶ διατί τάχα νὰ μὴν ἐκτιμᾶται τὸ κρέας αὐτῶν τῶν ζῴων, ὅσον τὸ βωδινὸν καὶ τὸ πρόβειον, παρετήρησεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν, ἀφ' οὗ τρέφωνται ἀποκλειστικῶς μὲ χόρτα ἀρωματικώτατα;

— Μόνον ποῦ δὲν σκοτώνονται εὔκολα! ὑπέλαβεν ὁ κ. Βαρίνας.

— Ὄχι δά· ἀπήντησεν ὁ κ. Μιγκέλ· τώρα ποῦ ἐκάμαμεν τὴν ἀρχὴν κ' ἐσκοτώσαμεν ἕνα. . . .

— Θὰ σκοτώσωμεν καὶ ἄλλο, κύριε Μιγκέλ, εἶπεν ὁ Ἑλλώκ. Ἀφ' οὗ εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ μείνωμεν εἰς αὐτὸ τὸ χωρίον μερικὰς ἡμέρας, ἂς κυνηγήσωμεν πιθήκους. Θὰ λάβετε μέρος καὶ σεῖς, ἀγαπητέ μου Παῦλε;

— Δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ σας συνοδεύσω, ἀπήντησε τὸ παιδίον. Ἄλλως τε ὁ θεῖός μου δὲν θὰ μοῦ το ἐπέτρεπεν. . . ἂν δὲν ἤρχετο τοὐλάχιστον καὶ αὐτός. . .

— Ὄχι. βέβαια, δὲν το ἐπιτρέπω, ἐδήλωσεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης, εὐτυχέστατος διότι ὁ ἀνεψιός του τὸν διηυκόλυνε νὰπορρίψῃ τὴν πρότασιν τοῦ συμπολίτου των.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Α'.

Ἰδοὺ λοιπὸν ἐγὼ εἰς τὸ Παρίσι!...

Μ' ἔστειλεν ἡ κυρία Διάπλασις μὲ τὸ . . . ἀερόστατον, διὰ νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν Παιδικὴν Ἔκθεσιν καὶ νὰ σάς την περιγράψω.

Ἡ Ἔκθεσις αὐτὴ ἤνοιξε πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων εἰς τὸ Παλατάκι (Π τ ὶ-Π α λ α ί) τῶν Ἠλυσίων Πεδίων,—σὰν νὰ λέμε, εἰς τὸ Ζάππειον τοῦ Παρισιοῦ,—καὶ φέρει τὸν τίτλον: «Τὸ παιδίον διὰ μέσου τῶν Αἰώνων.»

Μὲ ἄλλους λόγους, ἡ Ἔκθεσις αὐτή, ἡ πρωτότυπος καὶ περιεργοτάτη, ἐνδιαφέρει τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, καὶ ἐπειδὴ πᾶν ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ἐνδιαφέρει καὶ τὴν Διάπλασιν, ἡ κυρία μου ἀπεφάσισε νὰ με στείλῃ, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ἐξοδεύσω ὅσῳ τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερα χρήματα καὶ νὰ μὴν μεταχειρισθῶ εἰς τὰς περιγραφάς μου οὔτε ἓν λογοπαίγνιον.

Ἐδέχθην, ἦλθα, εἶδα καὶ γράφω.

Φυσικά, τὸ πρῶτον πρᾶγμα ποῦ ἐπεσκέφθην, ἦτο τὸ ἐμβλημα τοῦ Μεγάρου, ὅπου οἱ Γάλλοι ἐκδόται ἔχουν ἐκθέσει τὰ βιβλία, τὰ προωρισμένα διὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. Τί πλῆθος!.. τί πλοῦτος!.. Τὰ χάνει κανείς, βλέπων τὰς χιλιάδας ἐκείνας τῶν ὡραίων, εἰκονογραφημένων καὶ χρυσοδέτων βιβλίων... Καὶ νὰ συλλογίζωμαι ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα μόνον ἡ Διάπλασις τολμᾷ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ ἐκδίδῃ κανὲν παιδικὸν βιβλίον.. Ἀ, πόσον εἴμεθα ἀκόμη ὀπίσω!..

Εἰς τὸ διαμέρισμα, τὸ ὁποῖον κατέχει ὁ ἐκδότης κ. Δελαγράβ, — εἰς τῶν μεγαλητέρων τῆς Γαλλίας,— ἐλκύει τὴν προσοχήν μου ἕνα παιδάκι μὲ βλεύζαν κυανῆν, πολὺ γυαλιστερήν, καὶ μὲ βαμβακερὸν σκοῦφον, φορεμένον στραβά, τὸ ὁποῖον κάθηται ἐμπρὸς εἰς ἕνα τραπέζι χονδροειδές· ἀπέναντι, ἕνα κοριτσάκι, μὲ ἁπλᾶ φορέματα τῆς ἐποχῆς μας, κάθηται εἰς θρανίον ἄνετον, μὲ γραφεῖον τὸ ὁποῖον ἀνοιγοκλείει κατὰ βούλησιν Τὰ δύο αὐτὰ παιδάκια,—ἄ, παρ' ὀλίγον νὰ ξεχάσω νὰ σας εἴπω ὅτι εἶνε κοῦκλαι ἀπὸ κερί,—παριστάνουν τὸν μαθητὴν τοῦ παρελθόντος, καὶ τὸν μαθητὴν (ἢ τὴν μαθήτριαν) τῶν ἡμερῶν μας. Φαντάζομαι τὸν πρῶτον εἰς τὸ ἐλεεινόν του σχολεῖον, μέσα εἰς κανένα ἀ χ ο ῦ ρ ι, ὅπου παγώνει τὸν χειμῶνα καὶ ψήνεται τὸ καλοκαῖρι, χαράσσοντα χονδροειδῆ γράμματα ἐπάνω εἰς χαρτὶ πορῶδες μὲ μελάνην πηκτήν. ξηραμένην εἰς τὸ βάθος τοῦ μελανοδοχείου, ἔχοντα ὡς μόνον βιβλίον, παλαιὸν ἐφθαρμένον ἀλφαβητάριον, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευσεν ἤδη εἰς δύο ἢ τρεῖς γενεὰς παιδίων, καὶ τοῦ ὁποίου μὲ μεγάλον κόπον κατορθώνει νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ μυστήριον, διότι εἷς μόνος διδάσκαλος ὑπάρχει δι' ὁλόκληρον τάξιν ἐκ πολυαρίθμων μαθητῶν, — διδάσκαλος αὐστηρός, ἄγριος, μὲ τὸ ραβδὶ πάντα εἰς τὸ χέρι . . . Καὶ βλέπω τὸν ἄλλον, τὸν σημερινὸν μαθητήν, καθήμενον ἀνέτως εἰς ὡραῖον διδακτήριον, εὐάερον τὸ καλοκαῖρι, ζεστὸν τὸν χειμῶνα, μὲ γλυκὺν διδάσκαλον, μὲ τερπνὰ βιβλία, γεμάτα εἰκόνας, μὲ τὴν «Διάπλασιν» διὰ τὰς ὥρας τῆς ἀνέσεως,— καὶ συλλογίζομαι ὅτι τὰ παιδιὰ σήμερον εἶνε πολὺ εὐτυχῆ, ὅτι ἔχουν ὅλα τὰ μέσα, ὅλας τὰς εὐκολίας νὰ διδάσκωνται τερπόμενα, καὶ ὅτι πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς πολὺ ἀνόητος ἢ πολὺ ὀκνηρὸς διὰ νὰ μὴ μάθῃ γράμματα.

Αὐτὰ συλλογιζόμενος, ἐξακολουθῶ τὸν δρόμον μου καὶ διασχίζω τὰς αἰθούσας, ὅπου εἶνε ἐκτεθειμένα διάφορα ἔργα παιδίων: τετράδια, χειροτεχνήματα, ἀπὸ χαρτάκια, ἀπὸ σπίρτα, ἀπὸ ἀχυράκια, ἀπὸ καρύδια,—ὅλα ἔργα τῶν μικροσκοπικῶν μαθητῶν τοῦ Νηπιαγωγείου, —

καὶ ἔπειτα ἄλλα ἐργόχειρα τελειότερα, σοβαρώτερα, μαθητῶν καὶ μαθητριῶν μεγαλητέρων. Ὦ, βέβαια, αὐτοὶ ποὺ τα ἔκαμαν, δὲν εἶνε οὔτε οἱ ἀνόητοι οὔτε οἱ ὀκνηροί, περὶ τῶν ὁποίων σᾶς ἔλεγα ἀνωτέρω...

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἄλλη ἀκόμη αἴθουσα, μὲ τὰ μικρὰ ἔπιπλα, τὰ πρὸς χρῆσιν τῶν παιδίων, τὰ τόσον κομψῶς καὶ λεπτῶς ἐπεξειργασμένα, ἑλκύει ἐπίσης τὴν προσοχήν μου. Πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἔπιπλα εἶνε ἱστορικά. Ἰδοὺ ἐν πρώτοις τὸ λίκνον τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης, τοῦ ἀτυχοῦς υἱοῦ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος (ἔπως τὸ εἴδατε καὶ εἰς μίαν εἰκόνα, ὅσοι ἀνεγνώσατε τὸν «Ἀκόλουθον») ἰδοὺ καὶ τὸ λίκνον τοῦ δουκὸς τῆς Βορδιγάλλης, καὶ τὸ λίκνον τοῦ αὐτοκρατορικοῦ Πρίγκηπος. Δυστυχῆ παιδία, γεννηθέντα καὶ τὰ τρία εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Κερα μεικοῦ, ἀποθανόντα καὶ τὰ τρία ἐν ἐξορίᾳ, τὸ πρῶτον μάλιστα καὶ τὸ τρίτον, — οἱ δύο ἐξάδελφοι, — εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας, διὰ νὰ μεταχειρισθῶ μίαν ἀπηρχαιωμένην ἀλλ' ὡραίαν πάντοτε ἔκφρασιν. . .

Νὰ καὶ μία πολυθρόνα, ἡ ὁποία φέρει τὴν ἐπιγραφήν: Π ο λ υ θ ρ ό ν α τ ῶ ν β α σ ι λ ο π α ί δ ω ν τ ῆ ς Γ α λ λ ί α ς, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἐκάθησαν τόσαι μικραὶ πριγκίπισσαι με τὰ παράξενα ἐνδύματα τῆς ἐποχῆς των. Ἔπειτα, μεταξὺ πλήθους διαφόρων παιγνιδίων, βλέπω τὰ κωνίδια (quilles), τὰ ὁποῖα κατεσκεύασεν ὁ ἀτυχὴς Λουδοβίκος ΙΣ', ὁ καρατομηθεὶς βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, διὰ τὸν ἀκόμη ἀτυχέστερον υἱόν του, τὸν μικρὸν Λουδοβίκον ΙΖ'. Ἔπειτα, — ἀνάμνησις ἀκόμη θλιβερωτέρα,—τὰ παιγνίδια, τὰ ὁποῖα ἐγκατέλειψε τὸ δυστυχὲς βασιλόπουλον εἰς τὸ Τέμπλον, ἔπειτα τὰ φορέματα ποῦ ἐφοροῦσεν εἰς τὴν φυλακήν...

Ἀλλ εἶνε καιρὸς νὰποδιώξω τὰς λυπηρὰς αὐτὰς ἱστορικὰς ἀναμνήσεις, καὶ νὰ προχωρήσω. Παρακάτω, καθὼς θὰ ἰδῆτε, τὸ θέαμα εἶνε πολὺ-πολὺ φαιδρότερον.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΩΡΑΙΑ ΕΚΛΟΓΗ

Ὁ Αὐρηλιανὸς Σώλλ, ὁ διάσημος γάλλος εὐθυμογράφος, ἔλαβε κάποτε μίαν ὑβριστικὴν ἐπιστολήν, πλήρη ἀνορθογραφιῶν.

Καὶ ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς:

« Κύριε, ἔλαβα τὴν πρόκλησίν σας. Ἐγὼ εἶμαι ὁ προσβεβλημένος, καὶ κατὰ συνέπειαν ἔχω τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς τῶν ὅπλων. Λοιπόν, ἐκλέγω τὴν ὀ ρ θ ο γ ρ α φ ί α ν. Πάει! εἶσθε τελειωμένος ἄνθρωπος! »

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Τεχνολογίας:

Ἡ Διδασκάλισσα: — Τί μέρος τοῦ λόγου εἶνε ἡ ἱστορία;

Ἡ Πηγὴ Χαρᾶς: — Ὄνομα οὐσιαστικόν, συγκεκριμένον, προσηγορικόν...

Ἡ Διδασκάλισσα: — Μά τί λές, μικρά μου; Συγκεκριμένον εἶνε ἡ Ἱστορία; Δεῖξε μου καμμία νὰ ἰδῶ κι' ἐγώ.

Ἡ Πηγὴ Χαρᾶς (ἐξάγουσα θριαμβευτικῶς τὴν Ἑλληνικήν της:) — Ἰδού, Κυρία!

Ἐπιλέξη ὑπὸ τῆς Σεμνῆς Κόρης.

* * *

Ἡ μητέρα: — Ἄχ, Φιφίκα μου! ἦλθεν ἡ ὀρνιθα καὶ σοῦ ἔρριψε κάτω μιὰ γλάστρα καὶ σοῦ την ἔσπασε...

Ἡ Φιφίκα: — Δόστε μου μιὰ βέργα, νὰ την κάμω νὰ σέρνῃ τὰ πισινά της πόδια!

Ἐπιλέξη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Βλάσσης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΚΑΤΙ ἔχω νὰ σας εἴπω σήμερον διὰ τὰς Βραχείας Ἐπιστολάς. Πραγματικῶς, εἶνε ὡραία ἐπινόησις... Μὲ δέκα λεπτὰ μόνον, γράφει κανεὶς ἐκεῖνο ποῦ θέλει,— τὰ δεκπλὰ ἀφ' ὅσα θὰ ἔγραφεν εἰς ἓν Δελτάριον, - καὶ το στέλλει κλειστόν, ὥστε νὰ εἶνε βέβαιος ὅτι θὰ το διαβάσῃ μόνον ἐκεῖνος ποῦ θὰ το λάβῃ Πλανῶνται ὅμως ὅσοι νομίζουν, ὅτι αἱ Βραχεῖαι Ἐπιστολαὶ ἐπενοήθησαν διὰ νὰ καταστρέψουν.. τὰ μάτια τῆς Διαπλάσεως! Μοῦ φαίνεται, ὅτι οἱ φίλοι μου δὲν πρέπει νὰ μεταχειρίζωνται Βραχείας Ἐπιστολάς, *παρὰ μόνον ὅταν ἔχουν νὰ γράψουν ὀλίγα.* Εἶνε ὅμως κάμποσοι καιρὸς τώρα, ποῦ λαμβάνω πολλὰς Βραχείας Ἐπιστολὰς τόσον ψιλογραμμένας, ποὺ τὸ περιεχόμενό των ἰσοδυναμεῖ μὲ δύο τοὐλάχιστον συνήθεις ἐπιστολάς! Εἰξεύρω, ὅτι οἱ ἐπιστολογράφοι αὐτοὶ οἰκονομοῦν κάθε φορὰν μίαν δεκάρα. Ναί, ἀλλὰ τὰ μάτια μου τί γίνονται,... Δι' αὐτὸ παρακαλῶ εἰς τὸ ἑξῆς νὰ λείψῃ ἡ ψιλογραφία, καὶ δηλαδὴ ὅτι θὰ ρίπτω εἰς τὸ καλάθι κάθε Βραχεῖαν Ἐπιστολήν, ποῦ διὰ νὰ την διαβάσω θὰ χρειάζωμαι φακόν.

Οἱ *Ὡραῖοι Πρίγκιπες* μοῦ στέλλουν σήμερον λεπτομερῆ Στατιστικὴν τῶν Βραβείων τοῦ 1900. Κατ' αὐτήν, ἐβραβεύθησαν ἐν ὅλῳ 137, ἐξ ὧν 89 ἀγόρια καὶ 48 κορίτσια. Ἔλαβον δὲ πρῶτον Βραβεῖον 13 μὲν ἀγόρια, 8 δὲ κορίτσια. «Ὅθεν διὰ μυριοστὴν φορὰν—ἐπιτέλους,— ἐνίκησαν καὶ πάλιν τὰ θέματα ἀγόρια. Εὖγε τους.» Ἐπαινῶ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ὑπομονὴν τῶν *Ὡραίων Πριγκίπων*, προσθέτω ὅμως ὅτι δὲν ἠξεύρω ἂν ἡ Στατιστική των εἶνε καθ' ὅλα ἀκριβής, πρῶτον διότι δὲν ἔλαβα καιρὸν νὰ την ἐξελέγξω, δεύτερον διότι τὸ γένος τῶν ψευδωνύμων κάποτε ἀπατᾷ.

Σεμνὴ Κόρη [ΕΕ] ἔχω ὑπ' ὄψιν μου δύο ὡραιοτάτας ἐπιστολάς σου. Πολὺ μοῦ ἤρεσαν οἱ ἐντυπώσεις ἐκ τῆς Ἁγίας Σοφίας. Ὅσον διὰ τὴν εἰκόνα τοῦ φυλλαδίου 15, κ' ἐγὼ νομίζω ὅτι ὁ ζωγράφος ἔκαμε λάθος καὶ ἀντὶ τῆς Ἑλλης. παρέστησε τὴν Ρόζαν νὰ ρίπτῃ τὸ σχοινί. Ἀλήθεια, θέλεις νὰ μου χαρίσῃς ἕνα καναρινάκι; Ἀκοῦς ἐκεῖ ποὺ δὲν το δέχομαι! φθάνει νὰ μοῦ το στείλῃς· καὶ μή σε μέλῃ διὰ τὴν Πίσσαν, διότι θὰ λάβω τὰ μέτρα μου.

Μαργαριτοφόρος, ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν ἔλαβα καὶ τὸ βαζάκι μὲ τὴν χιώτικην μαστίχαν καὶ δὲν ἔχω λόγους, ἀγαπητή μου, νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὸ λαμπρὸν σου δῶρον.

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: ὁ *Πτερόπους Ἑρμῆς* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν *Βάδερ Πάσουελ* — ἡ *Κωπηλᾶτις Κύθνου* συγχαίρει τὴν *Νοσταλγοῦσαν Ἐλληνίδα* διὰ τὴν ἀξιέπαινον πρᾶξίν της, καὶ εἴθε ἡ εὐχαρίστησις τοῦ πτωχοῦ παιδίου νὰ εἶνε πρὸς εὐτυχίαν της — ἡ *Ἄθρα τῆς Κερκύρας* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Ποιμενίδα τοῦ Πηλίου, Αἰγιναίαν Ἀθηνᾶν* καὶ *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου* — οἱ *Εὐέλπιδες* πληροφοροῦν ὅλους ὅτι εἰς κανένα δὲν λέγουν τὰ ἀρχικά των· — ἡ *Ἀγοικιάτικη Βραδυὰ* ἀσπάζεται τὴν *Ἠλέκτραν Ἀναγνωστοπούλου* καὶ ζητεῖ τὸ ψευδώνυμόν της, διὰ νὰ ἀνταλλάξουν Μ. Μυστικά· — οἱ *Δικηγόροι τῆς Νεολαίας* ἐρωτοῦν τὸν *Ἐθνικὸν Ἴμνον* πῶς πηγαίνει ἡ φωτογραφικὴ μηχανή; κάμνει θαύματα; — ὁ *Πατρινὸς Βαρκάρης* εὐχαρίστως θὰ παραχωρῇ τὴν βάρκαν του εἰς τὸν *Στέφανον Δάφνης* νὰ πηγαίνῃ περίπατον, ἀρκεῖ νὰ τον εἰδοποιῇ διὰ νὰ τὴν ἔχῃ ἑτοιμην· — τὸ *Κρητικὸν Κάσταρον* πληροφορεῖ τὴν *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου* ὅτι τάρχικά του εἶνε Α. Λ. ἀσπάζεται δὲ τὸν *Χιώτην-Σουλιώτην* καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομά του· — ἡ *Οὐρανία Νικηφόρου* ἀσπάζεται τὴν *Ἐλπινίκην Ἀναγνώστου* καὶ ζητεῖ τὸ ψευδώνυμόν της· — ἡ *Μαγικὴ Εἰκὼν* ζητεῖ τάρχικὰ τοῦ ψευδωνύμου τοῦ *Χρεστοφόρου Μιχαηλίδου* — τὸ *Ψεύτικο Τριαντάφυλλάκι* κατενθουσιάσθη μὲ τὰ Μ. Μυστικὰ τῆς *Ἀηδόνος τῆς Ἐρήμου* καὶ ζητεῖ μετ' αὐτῆς ἀλληλογραφίαν — ἡ *Αὔρα τῆς Κερκύρας* ὑπερευχαριστεῖ τὸ *Κορινθιακὸν Κῦμα* διὰ τὴν καλωσύνην, ποῦ εἶχε νὰ της στείλῃ τὸ ἄσμα ποῦ ἐζήτησεν· — ἡ *Πενθοῦσα Καρδιὰ* ἀσπάζεται ὅλας τὰς *Καρδίας* — ἡ *Καυκασία* πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου ὅτι ἤλλαξε ψευδώνυμον· — ἡ *Μελαγχολικὴ Σεληνολάτρις* πληροφορεῖ τὴν *Κωπηλάτιδα Κύθνου* ὅτι το καλοκαῖρι θὰ μεταβῇ εἰς Κρήτην καὶ θὰ φροντίσῃ νὰ γνωρισθοῦν· — ὁ *Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου* χαιρετᾷ τὴν *Μιραριτοφόρον* καὶ τὸν *Ἀστροποταμίτην* — ἡ *Ἀρτιγόνη* πληροφορεῖ τὸ *Ἀνθοφόρον Κάνιστρον*, ὅτι μόνον δι' ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν εἰμπορεῖ νὰ τῳ φανερώσῃ τάρχικά του· — ὁ *Ἐθέριστος Ναπολέων* πληροφορεῖ τὴν *Νεράΐδαν τῶν Σπετσῶν* ὅτι τὴν ἐγνώρισε διὰ τοῦ **Α Ο**, παρὰ τοῦ ὁποίου δύναται νὰ μάθῃ καὶ τὸνομά του· ζητεῖ δὲ τὰ ἀρχικὰ τοῦ *Ἀραγιάν* — ἡ *Βαυθῆ Βοῦπτις* πληροφορεῖ τὸν *Νυκτοκόραξα* ὅτι τάρχικά της εἶνε Ε.Α.Φ. — ἡ *Παριστρία* πληροφορεῖ τὴν *Ἀνθοῦσαν Νεότητα*, ὅτι μόνον δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν εἰμπορεῖ νὰ τῳ φανερώσῃ τάρχικά του· — ὁ *Ἐθέριστος Ναπολέων* πληροφορεῖ τὴν *Νεράΐδαν τῶν Σπετσῶν* ὅτι τὴν ἐγνώρισε διὰ τοῦ **Α Ο**, παρὰ τοῦ ὁποίου δύναται νὰ μάθῃ καὶ τὸνομά του· ζητεῖ δὲ τὰ ἀρχικὰ τοῦ *Ἀραγιάν* — ἡ *Ἄθρα τῆς Κερκύρας* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Ποιμενίδα τοῦ Πηλίου, Αἰγιναίαν Ἀθηνᾶν* καὶ *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου* — οἱ *Εὐέλπιδες* πληροφοροῦν ὅλους ὅτι εἰς κανένα δὲν λέγουν τὰ ἀρχικά των· — ἡ *Ἀγοικιάτικη Βραδυὰ* ἀσπάζεται τὴν *Ἠλέκτραν Ἀναγνωστοπούλου* καὶ ζητεῖ τὸ ψευδώνυμόν της, διὰ νὰ ἀνταλλάξουν Μ. Μυστικά· — οἱ *Δικηγόροι τῆς Νεολαίας* ἐρωτοῦν τὸν *Ἐθνικὸν Ἴμνον* πῶς πηγαίνει ἡ φωτογραφικὴ μηχανή; κάμνει θαύματα; — ὁ *Πατρινὸς Βαρκάρης* εὐχαρίστως θὰ παραχωρῇ τὴν βάρκαν του εἰς τὸν *Στέφανον Δάφνης* νὰ πηγαίνῃ περίπατον, ἀρκεῖ νὰ τον εἰδοποιῇ διὰ νὰ τὴν ἔχῃ ἑτοιμην· — τὸ *Κρητικὸν Κάσταρον* πληροφορεῖ τὴν *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου* ὅτι τάρχικά του εἶνε Α. Λ. ἀσπάζεται δὲ τὸν *Χιώτην-Σουλιώτην* καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομά του· — ἡ *Οὐρανία Νικηφόρου* ἀσπάζεται τὴν *Ἐλπινίκην Ἀναγνώστου* καὶ ζητεῖ τὸ ψευδώνυμόν της· — ἡ *Μαγικὴ Εἰκὼν* ζητεῖ τάρχικὰ τοῦ ψευδωνύμου τοῦ *Χρεστοφόρου Μιχαηλίδου* — τὸ *Ψεύτικο Τριαντάφυλλάκι* κατενθουσιάσθη μὲ τὰ Μ. Μυστικὰ τῆς *Ἀηδόνος τῆς Ἐρήμου* καὶ ζητεῖ μετ' αὐτῆς ἀλληλογραφίαν — ἡ *Αὔρα τῆς Κερκύρας* ὑπερευχαριστεῖ τὸ *Κορινθιακὸν Κῦμα* διὰ τὴν καλωσύνην, ποῦ εἶχε νὰ της στείλῃ τὸ ἄσμα ποῦ ἐζήτησεν· — ἡ *Πενθοῦσα Καρδιὰ* ἀσπάζεται ὅλας τὰς *Καρδίας* — ἡ *Καυκασία* πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου ὅτι ἤλλαξε ψευδώνυμον· — ἡ *Μελαγχολικὴ Σεληνολάτρις* πληροφορεῖ τὴν *Κωπηλάτιδα Κύθνου* ὅτι το καλοκαῖρι θὰ μεταβῇ εἰς Κρήτην καὶ θὰ φροντίσῃ νὰ γνωρισθοῦν· — ὁ *Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου* χαιρετᾷ τὴν *Μιραριτοφόρον* καὶ τὸν *Ἀστροποταμίτην* — ἡ *Ἀρτιγόνη* πληροφορεῖ τὸ *Ἀνθοφόρον Κάνιστρον*, ὅτι μόνον δι' ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν εἰμπορεῖ νὰ τῳ φανερώσῃ τάρχικά του· — ὁ *Ἐθέριστος Ναπολέων* πληροφορεῖ τὴν *Νεράΐδαν τῶν Σπετσῶν* ὅτι τὴν ἐγνώρισε διὰ τοῦ **Α Ο**, παρὰ τοῦ ὁποίου δύναται νὰ μάθῃ καὶ τὸνομά του· ζητεῖ δὲ τὰ ἀρχικὰ τοῦ *Ἀραγιάν* — ἡ *Βαυθῆ Βοῦπτις* πληροφορεῖ τὸν *Νυκτοκόραξα* ὅτι τάρχικά της εἶνε Ε.Α.Φ. — ἡ *Παριστρία* πληροφορεῖ τὴν *Ἀνθοῦσαν Νεότητα*, ὅτι μόνον δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν εἰμπορεῖ νὰ τῳ φανερώσῃ τάρχικά του· — ὁ *Ἐθέριστος Ναπολέων* πληροφορεῖ τὴν *Νεράΐδαν τῶν Σπετσῶν* ὅτι τὴν ἐγνώρισε διὰ τοῦ **Α Ο**, παρὰ τοῦ ὁποίου δύναται νὰ μάθῃ καὶ τὸνομά του· ζητεῖ δὲ τὰ ἀρχικὰ τοῦ *Ἀραγιάν* — ἡ *Βαυθῆ Βοῦπτις* πληροφορεῖ τὸν *Νυκτοκόραξα* ὅτι τάρχικά της εἶνε Ε.Α.Φ. — ἡ *Παριστρία* πληροφορεῖ τὴν *Ἀνθοῦσαν Νεότητα*, ὅτι μόνον δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν εἰμπορεῖ νὰ τῳ φανερώσῃ τάρχικά του· — ὁ *Ἐθέριστος Ναπολέων* πληροφορεῖ τὴν *Νεράΐδαν τῶν Σπετσῶν* ὅτι τὴν ἐγνώρισε διὰ τοῦ **Α Ο**, παρὰ τοῦ ὁποίου δύναται νὰ μάθῃ καὶ τὸνομά του· ζητεῖ δὲ τὰ ἀρχικὰ τοῦ *Ἀραγιάν* — ἡ *Βαυθῆ Βοῦπτις* πληροφορεῖ τὸν *Νυκτοκόραξα* ὅτι τάρχικά της εἶνε Ε.Α.Φ. — ἡ *Παριστρία* πληροφορεῖ τὴν *Ἀνθοῦσαν

τῆς *Λευκάδος* καὶ *Ἔξυπνο Γατάκι* - ὁ *Χιώτης-Σουλιώτης* μὲ τὸν *Νέον Ναύτην*, *Ἀφροδίτην τῶν Μεδίκων*, *Χιακὸν Ὁρίζοντα* καὶ *Ναρβαζάνην* (μὲ τὰ ὀνόματά των·)— ὁ *Λέων τῆς Θαλάσσης* μὲ τὸ *Ψάρι τῆς Ξηρᾶς*, *Λεοπάρδαλιν* καὶ *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου* — ἡ *Καλλιτεχνικὴ Γραφὶς* μὲ τὴν *Ποιμενίδα τῆς Δίρφης*, *Γλυκύφεγγον Σελήνην* καὶ *Πληπιφαῆ Σελήνην*· — ὁ *Ἀήττητος Ἥρως* μὲ τὴν *Εὐτυχῆ Θνητήν*, *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα*, *Τί με μέλει* καὶ *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου*· — ἡ *Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου* μὲ τὴν *Διψευσθεῖσαν Ἐλπίδα*, *Εὐέλπιδας*, *Προσφιλῆ Ἀνάμνησιν* καὶ *Ἑρμῆν*· — ὁ *Ἐλικὼν* μὲ τὴν *Βίγλαν*, *Κεντρί*, *Λίθέρα* καὶ *Ταπεινὸν Ἴον*· — τὸ *Ἄνθος τῆς Πενθόδου* μὲ τὸ *Ματαρίνι τῆς Χίου* καὶ *Μαργαριτοφόρον*· — τὸ *Κρητικὸν Κάστανον* μὲ τὴν *Γαρδένιαν τῆς Μαγνησίας*, *Ἀμαρυλλίδα* καὶ *Ἐλέφαντα Γολιάθ*· — τὸ *Ἐαρινὸν Ἄρωμα* μὲ τὸ *Πληγωμένον Ἀετόν*, *Ἀμαρυλλίδα*, *Ζιζάνιον τοῦ Ἀρσακείου*, *Ἐξόριστον Ναπολέοντα* καὶ *Πατρινὸν Βαρκάρη*· —ἡ *Πενθοῦσα Καρδία* μὲ τὸν *Χρυσορρόαν Πακτωλόν*, *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν*, *Ἀργυρᾶν Συρίκαν*, *Ψεύτικο Τριαντάφυλλάκι* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*·—τὸ *Ἀρνάκι τοῦ Γαλατερῆ* μὲ τὸ *Ζιζάνιον τοῦ Ἀρσακείου* (μὲ τὸνομά της·) *Χιακὴν Μαργαρίταν*, *Φωσφορίζουσαν Θάλασσαν* καὶ *Μέλλουσαν Καλόγραιαν*·—ἡ *Λευκόπεπλος Νύμφη τῶν Δασῶν* μὲ τὴν *Ἀριάδνην τῆς Κρήτης* (καὶ εἰ δυνατὸν μὲ τὸ ὄνομά της·)—ἡ *Ἀνυπόμονη Καρδία* μὲ τὴν *Μικρὰν Κατεργάραν*, *Ψαρόμυαλον* καὶ *Ἀρχάγγελον Γαβριήλ*· — ἡ *Ξανθὴ Βοῶπις* μὲ τὸν *Ἥλιον τῆς Αὐγῆς*, *Πένθιμον Κυπάρισσον*, *Κατσαρομάλλον*, *Ἄνθος τοῦ Μαΐου* καὶ *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου*· —ὁ *Πατρινὸς Βαρκάρης* μὲ τὴν *Κοτσαρομάλλον*, *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* καὶ *Μελαγχροινὴν τῆς Ἄνδρου*·— ἡ *Ἐπιμελίδα* μὲ τὴν *Αὔραν τῆς Κερκύρας*, *Μελῳδικὴν Φωνήν*, *Ῥομαντικὴν Καρδίαν*, *Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου* καὶ *Ἱππότην τοῦ Κόρακος*·—ἡ *Εὔθεμος Κόρη* μὲ τὴν *Χιονοσκεπῆ Δίρφην*, *Αὔραν τῆς Κερκύρας*, *Πενθοῦσαν Καρδίαν*, *Μαραμένον Φύλλον* καὶ *Ἀνθοφόρον Κάνιστρον*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φελάκι: στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ἀλλοπρόσαλλον* (πολὺ μὲ διεσκέδασεν ἡ ἐπιστολή σου μὲ τὰ τόσα κ.λ.ἐεις καὶ μὲ τὴν ἀκροστιχίδα· φίνεται ὅτι θὰ σοῦ ἀρεσῃ πολὺ τὸ τραγουδάκι: « Κεῖ ποῦ πᾷς λέει, — στὸ χωριὸ λέει, — μὴ κτυπᾷς, λέει, — κάθε πόρτα, λέει—γιατὶ εἶνε, λέει, —καὶ καλοί, λέει, —καὶ κακοί·») *Ταχύπτερον Βέλος* (σοῦ ἔστειλα καὶ τὰ δύο φυλλάδια ποῦ δὲν ἔλαβες· περίεργον νὰ τα λαμβάνῃς μαζευμένα, ἀφ' οὗ στέλλωνται τακτικὰ καὶ χωριστά·) *Λευκόπεπλον Νύμφην τῶν Δασῶν* (καμμία ἀδιακρισία· μόνον ποῦ μου ἔγραφες ὀλίγα, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν·) *Πλησιφαῆ Σελήνην* (ἀναμένω·) *Ἐξόριστον Ἀρματωλόν*, *Πτερόποδα Ἑρμῆν* (ἔστειλα χαίρω ποῦ θὰ μου γράφῃς συχνά·) *Ἀνυπόμονην Καρδίαν* (νὰ σου ζήσουν τάνεψάκια· εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ποὺ μοῦ τα ἐγνώρισες· καὶ ἡ Πίσσα μου χαιρετᾷ τὰ γατάκια σου·) *Γρυνιάραν* (σοῦ εὔχομαι ἀπὸ καρδίας πᾶσαν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις τῆς Γαλλικῆς· δὲν ἔχω ὅμως καμμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι θὰ ἐπιτύχῃς·) *Φλοῖσβον τοῦ Ἐδξείνου* (πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ περιγραφὴ τῆς τελετῆς·) *Ἐξόριστον Ναπολέοντα*, *Ξανθὴν Βοώπιδα*, *Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου* (εὐχαρίστως θὰ το ἴδω καὶ θὰ σοῦ εἴπω τὴν γνώμην μου·) *Δαφνοστεφῆ Ναύαρχον* (μετὰ μεγάλης χαρᾶς σ' ἐπαναβλέπω· ἐλπίζω δὲ νὰ μου γράψῃς συχνά, τώρα ποῦ δόξα τῷ Θεῷ ἔγινες καλά·) *Θεοῦδωρον Ξιφιλῖνον* (ἔστειλα·) *Νεάνιδα τῆς Θαλάσσης* (τὸ εἶδες; αὐτὸ εἶνε τὸ ψευδώνυμον ποὺ σου ἐξέλεξα·) *Ναυτοπόλον τῆς Ἄνδρου* (εὐχαριστῶ πάρα πολὺ καὶ διὰ τὸ νέον ξεσπάθωμα·) *Παρισερίαν* (ἐλήφθη καὶ ἐστάλη·) *Σημαίαν τῆς Ἀγίας Λαύρας*, *Βιολέτταν τοῦ Χελμοῦ*, (Ἀσκήσεις μόνον ὅταν προκηρυχθῇ ὁ σχετικὸς Διαγωνισμὸς ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ στείλῃς· ἰδὲ τί λέγει ὁ Ὁδηγὸς) *Πανταχοῦ Παρόντα* (μοῦ ἀρέσουν πολὺ αἱ ἐντυπώσεις σου, καὶ ὁσάκις γράφῃς νὰ μου στέλλῃς·) *Ἀσπροποταμίτην* (τὸν ὁποῖον ἐπαναβλέπω μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μας·) *Θωραχίτην* (βέβαια· ἐκεῖνα τὰ φύλλα εἶχον τυπωθῇ ἀργότερα, ἐξ αἰτίας τῆς φασαρίας, καὶ δὲν ἐπρόφθασαν τὴν συνήθη ἡμέραν τοῦ ταχυδρομείου· λοιπὸν εἰς τὰς παύσεις, θὰ μου γράφῃς περισσότερα;) *Ἐσμεράλδαν* (μὴν ἀμφιβάλλῃς ὅτι ὅλοι σ' ἐνθυμοῦνται κάλλιστα· πῶς πηγαίνει τὸ ποδήλατον; διὰ τὸ φύλλον, νὰ εἴπῃς εἰς τὸν ταχυδρόμον νὰ σοῦ τὸ φέρῃ σπίτι, ὅπως λέγει καὶ ἡ διεύθυνσις·) *Εὔθυμον Κόρην* (μπᾶ! πῶς εἰμπορῶ νὰ εἴπω εἰς κανένα τὄνομά σου;) *Ἰωάννην Α. Παπαγιάννην* (διὰ ψευδώνυμον ὁ φίλος Α. Γ. πρέπει νὰ μου γράψῃ ὁ ἴδιος· καὶ μόνον ἓν ψευδώνυμον ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ λάβῃ·) *Λευκὴν Δὲ Μιρμὼν* (ἔστειλα· ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς, δὲν εἶνε) *Ἀμυδρὰν Λάμψιν*, *Κόκκινο Καπελάκι* (ἄ, ἔτσι λοιπόν; ἂς εἶνε· τώρα ποὺ το ἀνενέωσες, νὰ το φορῇς πάντοτε... διὰ νὰ σε γνωρίζω·) *Μέλλουσαν Καλόγραιαν* (τί περίεργον ὄνειρον! νὰ ἐπραγματοποιεῖτο! μὰ τί σημαίνει ἐκείνη ἡ Πληροφορία; δὲν την ἐνόησα·) *Ἀήττητον Ἥρωα* (ἔστειλα) *Παναγιώτην Α. Ἀποστολόπουλον* (ναί· ὑπάρχει καὶ τιμᾶται δρ. 3, 50. νὰ μου φλήσῃς τὰ ἀδελφάκια καὶ νὰ μου γράψῃς·) *Τέμενος τῶν Μουσῶν*), (ἔλαβα καὶ ἔστειλα·) *Ἀργοναύτην* (ἔστειλα·) *Ἀνδριώτικο Σῦκο* (ἴσα-ἴσα , ἐπειδὴ εἶσαι μικρός, νὰ μου γράφῃς συχνὰ διὰ νὰ συνειθίσῃς·) *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου* (: :) *Ἀργυρὰν Πανσέληνον* (εὐχαριστῶ θερμῶς· δι' αὐτὸ ποὺ μου γράφεις, θὰ φροντίσω·) *Χρυσὸ Ψαράκι* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *12ην Μαΐου*, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δέχεται μέχρι τῆς 26 Ἰουνίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέτον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φαντέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ.1

200. Λεξίγριφος.

Συνεκρούσθησαν ποτὲ
Σύνδεσμος κι' ἀντωνυμία,
Κι' ἀπ' τὴν σύγκρουσιν, καλὲ
Νά! κινοῦνται καὶ τὰ πλοῖα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόκκινης Ἐξοχῆς

201. Στοιχειόγριφος.

Δίνω, σφίγγω, τραβῶ ἢ βαστάζω.
Τὸ κεφάλι μου ἂν κόψῃς, εὐθὺς
Κίτρι θαῦμα θὰ γίνῃ μεγάλο:
Θαύρης, λύτα, αὐτὸ ποῦ ζητεῖς.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεραστίμου Α. Δελταφέου

202. Ἀναγραμματισμός.

Ἀριθμητικὸν λαμβάνω καὶ το ἀναγραμματίζω,
Καὶ τὸ φαγητὸν τοῦ Πάσχα παρευθὺς σοῦ σχη-
[ματίζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀντιγόνης.

203. Ρόμβος.

Σ
Ρ * *
Ρ * * * *
Σ * * * * * *
* * * * *
* * *
*

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἐνδοξον Σοῦλι.

204. Μυστικαὶ Ἐρωτήσεις.

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Ἱστορίας:

Ὁ Διδάσκαλος: Πότε . . . . ὁ περίφημος. . . . τῶν Θηβαίων . . . . . ; (Ζητεῖται ἡ συμπλήρωσις τῆς ἐρωτήσεως)

Ὁ Μαθητής: Τῷ 363 π. Χ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Σπάρτης

208. Παίγνιον.

Ζη-εἶναι ἡ ἀνάγνωσις τῆς κάτωθι ἐπιγραφῆς.

Α
ΗΣΟΙΩ
ΙΣΕΜΠ
ΕΙΞΕΝΝΕ
ΗΛΕΘΞ
ΟΣΥΙΞ
Φ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νικοραμίνης Καρδούλας.

206 Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 9	= Ἀρχαιότατος Βασιλεύς.
2 3 4 6 2 7 5	= Κάτι ἐπιθυμητόν.
3 5 7 9 5	= Θηρίον.
4 6 2 7 8	= Μοῦσα.
5 6 4 3 8 9	= Πτηνόν.
6 2 8 9	= Θηρίον.
7 8 5 9 9 7 9 5	= Πόλις τῆς Τουρκίας.
8 1 7 4 5	= Συμποσταξία Πτηνῶν.
9 7 5 2 6	= Μέταλλον.

Ἐστάλη ὑπὸ Θεοδώρου Παπαδήμα

207. Ἐρώτησις.

Τί εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὅλοι εὔχονται ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐπιθυμεῖ;

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀφροδίτης Κανελλίδου

208 Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ὄνομα κύριον γυναικός, τὰ δὲ δεύτερα ὄνομα κύριον ἀνδρός.

1, Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 2, Ἀρετή. 3, Ἐργαλεῖον. 4, Πίνεται. 5, Ὄνομα Βασιλίσσης. 6, Πρόσωπον τῆς Ἀγίας Γραφῆς. 7, Ἄνθρωπος μὴ ἔχων σταθερὰν κατοικίαν 8, Ψάλλεται.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσηγέτου Ἀπόλλωνος

209 Ἐλλιποσύμφωνον.

ιηεα - ηεα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταντάλου

210 Γρῖφος.

ναί, ναί, ναί, ναί, ναί,
ναί, ναί, ναί, ναί, ναί. Ν σώσου Χ λῖ.
ναί, ναί, ναί, ναί, ναί,
ναί, ναί, ναί, ναί, ναί,

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀταβυρίου Ῥόδου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πινακίδων Ἀριθμ. σελ. τοῦ φύλλου 19.

128. Ἤπειρος (ἡ, πῦρ. δς.)— **129** Σόρισσα-Λάρισσα.— **130.** Λάρος-λαρδς

131.
Κ Α Κ Ι Α
Υ Α Λ
Τ Ι Τ Ο Σ
Ο Ω Ο
Σ Α Ν Ι Σ

132.
Α Μ Α
Ο Ε Ο
ΚΕΓ
ΛΕΞΙΚΟΝ
ΚΚΜ
Ο Ο Ο
Σ Ν Σ

133. Ὁ κύων ἐλύσσα (ΦΩ ΚΙΩΝ ΕΛΛΗ ΣΔπφω.) — **134** 1+2x3+4-5+6+7-8-9=4.— **135.** ΣΟΦΟΝ ΤΟ ΣΑΦΕΣ. (Στέμμα, ΠΟρος, κηΦὴν ΖηνΟβία, Ἄμμων, Ἀραράτ, Ἄδραστός, κόσσυροΣ, ΑὐστραλΙΑ, πλαστογραΦία, ὑπογραμμα-Εὺς Σαρδα.ἀπαλοΣ.) — **136.** Καιρὸς παντὶ πράγματι.— **137.** Ἡ ἀπεριοκεψία τίκτει πολλὰ κακά.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

[Ἡ λέξις λιπεῖ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεγεῖ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις (ἤγουν) καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρόνονται ὡς 10 λέξεις. —Τὰ πρὸς δημοσίευσιν χειρόγραφα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ εὐανάγνωστα καὶ νὰ φθάνουν εἰς τὸ Γραφεῖον μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς Δευτέρας τὸ βραδύτερον διὰ τὸ φύλλον τοῦ ἐρχομένου Σαββάτου, ἄλλως μένουν διὰ τὸ μεθεπόμενον.]

Πληροφορῶ τοὺς ἐνδ. ἀφερομένους, ὅτι ἀνεχώρησα ἐκ Καΐρου, ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς θὰ ταποδίδω τὰ δελτάρια διὰ ρωσσικῶν, καὶ ὅτι θὰ ἐξακολουθήσω τὴν ἀνταλλαγὴν μέχρι 1 Αὐγούστου 1901. Ἡ νέα μου διεύθυνσις: Mr Woldemar Paraschewa, pour Despina Coufoudachi, Odessa (Russie). — *Δέσποινα Κουφουδάκη.* (A—50)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1901.